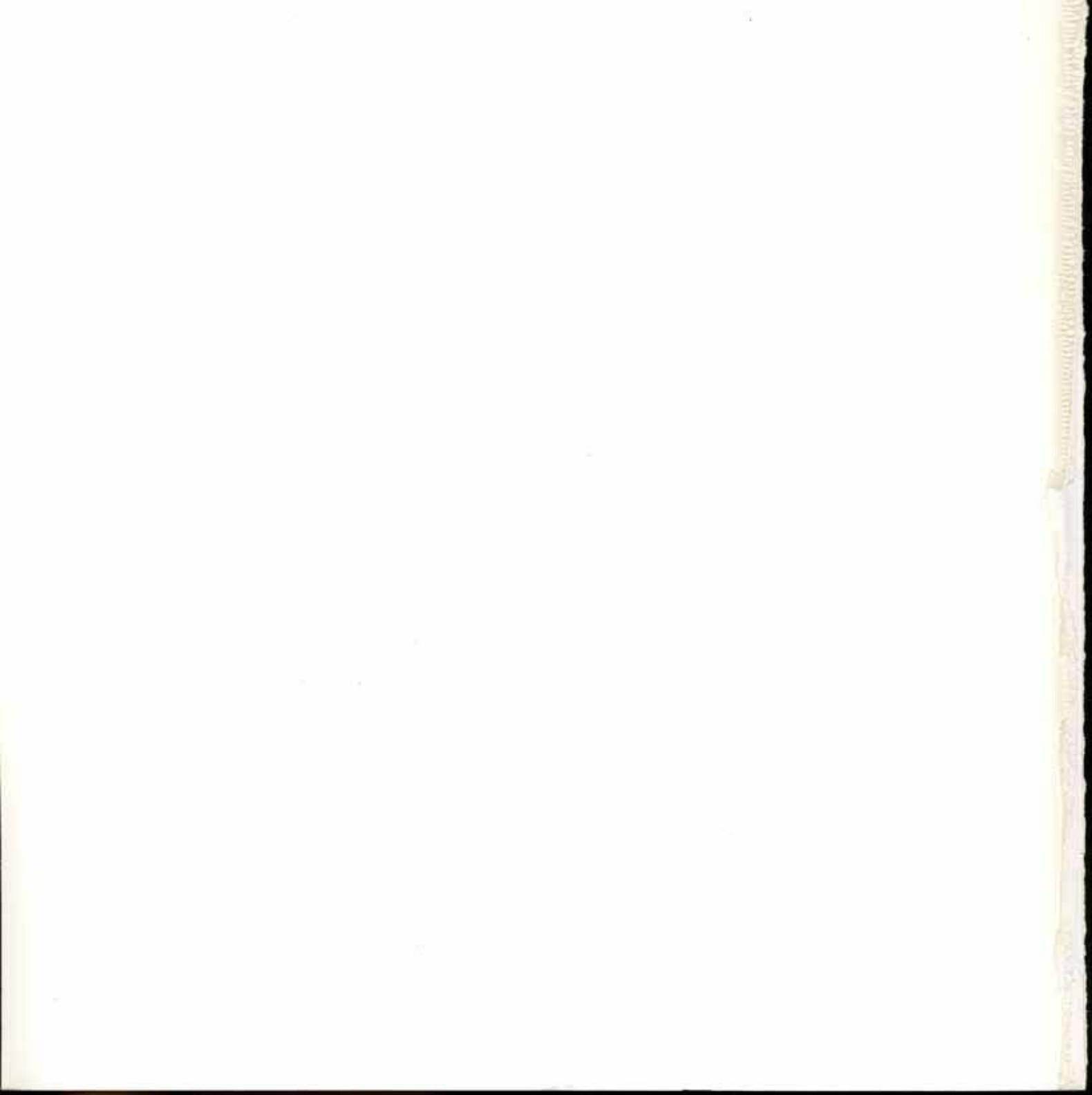

SETMANA SANTA - GIRONA'98

Processó Sant Enterrament

Divendres Sant 10 h. nit

SETMANA SANTA

**PROGRAMA
OFICIAL DE LA
JUNTA DE
CONFRARIES DE
GIRONA**

LA JUNTA DE CONFRARIES DE
SETMANA SANTA es complau a
expressar el seu agraïment a
l'Ajuntament, la Diputació i la Generalitat,
i també a les entitats privades i particulars
que ens han afavorit amb el seu ajut i la seva
col·laboració per tal de poder atendre
les despeses que comporta la
celebració de tots els actes que es realitzen durant
la Setmana Santa, que culminen en la Processó
del Sant Enterrament del dia de Divendres Sant.

JUNTA DE CONFRARIES DE SETMANA SANTA

Apartat de Correus 877
17080 GIRONA

Edita:

JUNTA DE CONFRARIES

Portada:

QUIM HEREU

Disseny gràfic i il·lustracions:

PERE PARRAMON

Realització:

PALAHÍ ARTS GRÀFIQUES

c/ Canonge Dorca, 1 - 17001 GIRONA

Dipòsit legal: GI-175-98

PÒRTIC

Benvolgut/uda Lector/a:

Un any més, la Junta de Confraries presenta la Setmana Santa. Una Setmana Santa impregnada d'aquella fe que ja tenien els nostres avantpassats i que ha fet possible teixir una llarga tradició amb el pas dels anys.

Presidint la façana del petit monestir de monges de Santa Maria de Cadins, trobem un rellotge solar que guarda una vella i sàvia inscripció al voltant de les seves xifres. Diu així: "Jo sense sol i tu sense fe no som res". De fet, és una d'aquelles frases que, sense saber com, la vas repetint tot intentant descobrir el seu missatge ocult, implícit.

Així doncs, els gironins amb aquesta fe que ens uneix a través del temps, desitgem que la "nostra" Setmana Santa continuï, creixi, ... de generació en generació. Per tal que això succeeixi, cal que els nostres fills vegin i comprenquin el llegat que els tocarà, i cal que sàpiguen interpretar el nostre gran Bisbe Torras i Bages quan diu: "La fe enfonça les muntanyes, omple les valls i fa planer el camí de la vida".

Penso que el xiuxiueig savi i valent de la pedra dels nostres carrers envellits i carregats d'història pot ajudar la joventut a comprendre millor el significat de la Setmana Santa. D'aquesta manera la continuïtat queda assegurada.

Bona Pasqua

JAUME GAUCHIA I GORGOLL
*President de la Junta de
Confraries de la Setmana Santa*

VIERNES

LLUM I SO

SONORITZACIÓ I
LLUMINOTÈCNIA PROFESSIONAL
SERVEI DE LLOGUER D'EQUIPS

C. Carme, 123
Tel. 20 30 43 / 20 21 99
Fax 22 72 64
GIRONA

GIMNÀS

UN NOU ESTIL DE GIMNÀS

SERVEIS:

GIMNÀSTICA DE MANTENIMENT - MUSCULACIÓ
MASCULINA I FEMENINA - SAUNA SOLÀRIUM -
HIDROMASSATGE - SERVEI MÈDIC -
REHABILITACIÓ - AERÒBIC - FUNKY

Ronda Pare Claret, 25
17001 GIRONA
TELÈFON 20 93 66

HORARI:

de dilluns a divendres, de 7 del matí a 11 de la nit
Dissabtes: de 9 a 1 del migdia. De 4 a 8 del vespre

evian

esport & salut

c/ Bernat Boades, 50. Tel. 22 41 09. GIRONA

ÒPTICA

Amadeu Agustí

ÒPTIC DIPLOMAT

Plaça Catalunya, 8 - Tel. 204228

17003 GIRONA

PREGÓ DE SETMANA SANTA 1997

Bona Gent. Confreres de Confraria. Proboms d'una ciutat probomenial.

Sóc vingut dels grenys més obacs dels Pirineus fins als vostres solells bumits i agraits per fer-vos una mena de pregó de Setmana Santa.

Hi escauria que us arribés amb un ram de Rams, Veureu.

Abir ja vaig fer el pregó d'aquesta Setmana a la plaça de Gósol; poc hi calien molts, n'hi hagué prou amb els rams brandats, movent-se sense esveraments en la fredor de la neu abarlocant-se que aviva l'ànima de primaveres. Els muntanyencs duïen branques de llorer i d'olivera, cercades lluny, mentre pensava que més hi escaurien de freixera, encara sense llucs després de la florida blanca d'aquest hivern de neus.

Cada terra té el seu arbre. Allà, als temps de Jesús, Rams fou palmes i oliveres. Oliveres al Vallès, plàtans a Barcelona, xiprers a l'Empordà, faigs a la Garrotxa, neret a Núria. I pollancrea a Girona.

Sempre que vinc per les vostres terres penso en aquells bordils fent a l'estiu una pinzellada com les de Fra Angèlic i tornats a l'hivern una despulla mística, flor del calvari de mossèn Cinto.

Aquestes em venien mentre m'acostava a la vostra ciutat quan, de cop, em va reviure endins la seva història, la seva vella història.

Encara teniu restes ibèriques, runes d'aquella gent que treia el nas per tramuntana mercadejant amb els fenicis i enderiant-se amb els grecs, fins que vingueren els romans per fer-vos seus en el seny.

Temps era temps quan Girona ja fou sant Narcís, un fill del primer parenostre que va arribar-vos vés a saber com. Perdoneu que m'hi embarbossi.

Algun de molt savi diu que manllavàreu l'aital Narcís d'un bisbe i màrtir a Jerusalem. Déu me'n reguard de discutir-ho. Però, bona gent, les mosques eren gironines. Elles, almenys, feren gironí mestre Narcís.

El poble, mena baixa del bon Déu, té un instint que poc trobarem en els llibres.

No pas debades creu que Déu va ser fuster de poble.

Ja posat a dir-les pel broc gros, tot i que me'n vagi de barri.

Per la banda de Déu, penso que ha fet amb sant Narcís la mateixa que amb el nostre sant Jordi.

Nogensmenys. Ara gairebé ens l'han tret del calendari i malament rai, però ben cert que, tot i que no dugués aquest nom, més d'un soldat de Capadòcia va morir màrtir i Déu, en el bateig dels cels, li va posar Jordi perquè fos patró de mig món cristià. Semblantment, potser no es deia Narcís el màrtir i bisbe gironí, però també va rebre un bateig als cels.

Ep. No m'embolico més, pel que fa als dies de cada dia, més val no embolicar-se i encomanar-nos a sant Jordi, que prou feina té pels nostres raguers, i a sant Narcís, encara enseinat amb les mosques de Girona, perquè, com potser sabeu, un cert maligne és dit senyor de les mosques a la Bíblia.

Bé, tornem a Girona.

*A bona hora va arribar Constantí.
S'acabaren els màrtirs i van començar les processons
amb tants de kyrieleisons, kyrieleisons i kirieleisons a
les lletanies com pugués somniar la meua àvia a l'escó
de Castanyet. Aquelles processons s'assemblaven ben
poc a les de les nostres confraries. No paraven de llati-
nades lletàniques i no brandaven creu. Els cristians sor-
tits dels amagatalls havien vist massa crucificats fora
muralls de les viles. La creu els avergonyia i esborro-
nava massa per fer-ne signe dels cristians. Fins que
esdevingué signe al front de qualsevol crec-en-un-Déu.
La Setmana Santa, en els xarbots de fe primerenca,
encara no era el festot dolgut dels nostres dies, ni tan
sols no feien divendres sant. La Mort i la Resurrecció de
Jesús eren un sol misteri, un sol diumenge de Pasqua.
Ep, després d'una quaresma que no planyia pas.
Bona quaresma va venir-los.
Aparteu les criatures, arribaven els moros.
Passaren de rauxa cap a tramuntana no deixant res per
verd, però tornaren amallonats a Poitiers. Ací, a casa, hi
foren els amos, mentre els cristians s'ho feien com podien.
Però, si lligo bé les dates, abans d'un segle figuren
avall.
Va arribar Carlemany.
Sant Carlemany, que deïeu a Girona, sant
Carlemany encara en un setial ben probomenial de la
Seu.
I m'hi he d'aturar.
A Andorra el tenen per pare de la pàtria, les primeres
parròquies perdudes entre els cinglerars del tronxo poc
en saberen d'alarbs. Els faldars del Canigó i l'estesa
gairebé fins el Llobregat són carolíngis. Fan l'únic
pegat de la península que va néixer amb Europa el
Nadal del 800, quan Carlemany fou coronat emperador.
Aquest país va desvetllar-se amb la primera cançó de
bressol de la vella cristiandat. Sabut o no sabut, enca-*

*ra la duem a dintre com cap altre poble de vers migdia.
D'ací que Girona no sigui una porta a tramuntana.
És Europa fronterera.
Ho dic a peti qui peti.
No va néixer a Covadonga.
De fet, però, per poc que no ens l'escanyen a la bressa,
tornaren els moros. Però, una altra vegada, no dura-
ren gaire.
Girona fou romànica.
Prou ho sabeu només que sigui per les pedres nobles
del campanar de la catedral, Galligans, Sant Daniel i
moltes que me'n deixo, entre d'altres Sant Nicolau,
que ja no deu ser un magatzem de fusta com a princi-
pis de segle.
Aí, Déu meu, el romànic.
El romànic és silencis d'ombres amb ritmes gregorians
que començaren a mals dies de terrabastalls i guerres,
amb els sons de les trompetes de l'Apocalipsi. La gent hi
veia la fi del món, només amb l'esperança d'un darrer
dia apaivagat de llamps per la dolcesa del Senyor de
Taüll, assegut entre quatre animals i voltat de vells.
Més endavant, quan el romànic ja esclatava a les pri-
meres catedrals i sortien reis de nova planta com
bolets, que es feien dir majestat, el poble cercava la
sobirania de Déu clavat a la creu, però abillat de coro-
na en les majestats romàniques.
Fins que, cap allà al segle XII, sant Bernat ens fa
Jesús més proper, tan proper com qualsevol de nosal-
tres que ha patit les seves, tan humà com el Sant
Misteri de Sant Joan de les Abadesses o el crucificat
de Perpinyà.
Un altre cop, temps nous.
Les imatges de la Mare de Déu somriuen duent
l'Infant als braços, a la llindes de les catedrals Jesús
és un bell Déu que beneeix somrient el seu poble, les
naus obscures del romànic esdevenen transparències*

gòtiques, el món cristià ressona amb el càntic de germà sol de sant Francesc d'Assís.

I Girona basteix la nau gòtica més ampla que al món sia.

No cal pas que us en parli.

Però a l'altar de la Seu hi teniu dues peces úniques: el retaule i el baldaquí de plata amb esmalts, fins i tot més nobles que el "pan d'oro" de Venècia perquè no s'enfarfeguen d'or. Potser hi esteu ja tan avesats que no en feu esment. Potser no us adoneu que una obra d'aquesta mena mai no és l'etzirada d'un geni, és feina de menestrals d'ofici sabut i rebut dels besavis en una cadena de mans traçudes, generació a generació.

Tornant a les dites.

Una nau com la de Girona ens en diu dels millors paletes i picapedrers de la nostra història. El baldaquí i el retaule de la Seu són obra dels millors argenters i esmaltadors que hàgim tingut mai.

No treballaven sol. Cada ofici tenia el seu carrer de menestrals.

Els seus gremis.

I confreres amb confraries de sant qui sigui. Que, entre cap i patacada, han arribat a les d'avui, tot i que ja no siguin menestrals. O ho siguin en honor de sant Honorat. Mentrestant, entre la glòria dels menestrals, aquest país en va viure de gloriores amb els comtes-reis més arraixats que bagin vist els regnes d'Europa. Foren els dies del Coll de Panissars, on hi estossinaren els croats del papa, i d'aquella dita del Llúria, la dels peixos amb les quatre barres.

Ai, Senyor, com sol passar, tanta de glòria no fou duradora.

Després d'un rei setmesó, d'un altre de fartós i d'un darrer que es marfonia, va venir "lo somni", i no pas el de Bernat Metge, el de tot el país. I a fe que va durar; a casa ens dedicàvem al que havia d'esdevenir el

nostre esport nacional, estossinar-nos amb el veí, mentre de fora ens estossinaven a tots.

Vinga i som-bi. Nyerros de Nyer contra cadells d'Arèguel, nyerros de Tarragona contra cadells de Reus. I no m'embolico amb els gironins. Busca de ciutat contra Biga barcelonina, bandolers, lladres de camí real, patricialcalades recloses a l'escó i predicadors escridassant-se amb penitències de judici final.

La història té el seu senderi.

D'aquests temps surten les penitencials, les processons de setmana santa, els ciris de penediment i els confreres descalços. El món se sentia pecador, que no és pas mala cosa mentre no ho pintem massa de negre obligant allò de "on el pecat va fer-bi el ple, la gràcia de Déu hi ha fet el curull".

Mentre tornaven les festes anyals i la Setmana anyal més festosa i solemne, per aquesta terra no hi havia ni un branquilló per niar-bi pau. La guerra dels segadors, la de successió. I ben a ple que va tocar-vos la del francès. Més val deixar-bo.

Però no pas sense rumiar-s'hi.

Vés a saber per quin misteri aquest país que sonava trompetes va acabar escanyussat de flabiols. Vés a saber com l'avara pobresa que ens penja el Dante i la cavallaresca que ens lloa el Bocaccio es va tornar misèria.

Tombant-les al cap de segles. Vés a saber com un pegat de terra empobrit, entristit, ajovat i coragre es va desvetllar un dia cantat que Déu hi havia passat en primavera. Ja ho sabeu, els historiadors n'hi diuen de totes, entre els romàntics que en canten d'èpiques i els de la història econòmica que compta faves mal comptades.

No us espanteu, no m'hi embarbossaré pas.

Tanmateix, el misteri no és gota un misteri.

Mentre la probomenia es marfonia, la gran noblesa se n'anava enllà i act no teníem qui bufés cullera, el paleta continuava a la filada, el manyà al fornal, el

forner a la fleca i, sobretot, el pagès al pegot de terra d'on en llevava pa de les pedres.

I ara vaig pels del meu gremi.

Mentre els bisbes ens venien sovint de fora dient-nos "amadurimos hijos" sense saber-nos-els pares, mentre els predicadors parlaven una mena de català castellà-nitzat o una mena de castellà catalanitzat, el rector de pagès s'ho feia com podia, amb feina a bullir l'olla i tractat de banastre pels de sabata amb sivella, però només el tronxo va restar fidel al país.

El rector de poble i el seu poble van salvar les festes.

I em temo que en aquesta no s'hi ha aturat ningú.

Sense festes no hi ha poble, sense poble no hi ha festes.

I vet ací que topo l'atzucac, vull dir que topo en un carreró sense sortida, perquè no sé pas de ningú que bagi sabut dir-me què és una festa. No estranyi. La festa surt de dins de tot el dedins d'allò que tenim de més humà, d'allò que més ens fa a imatge i semblança de Déu, que va crear el món fent-hi festa.

Les emprenguis per on les emprenguis, la festa, talment la tenim, és un joc de tots junts que esclata als carrers. Si voleu, només amb l'enramada d'en Garet, si voleu amb els espetecs d'una traca. I si més voleu en els silencis adolorits del darrer parenostre a un cementiri, quan per les meves terres l'acabem amb una dita que promet festa: - Al cel ens tropiguem.

I després de tanta giragonsa arribo a vosaltres, confreres. Us he ataconat d'història, cosa que, de cert, no esperàveu pas, i menys en aquests dies de fi de segle, quan tot bitxo parla del segle venidor, esperant lligar-hi els gossos amb llonganisses, o, dit altrament, somniant truites de "mañanas mejores". Això passa sempre que ens oblidem de guaitar enrera per saber que si lliguéssim els gossos amb llonganisses, els gossos se les menjarien, i que per molt millor que sigui el "mañana", més val una truita d'ous que una de plàstic.

Bé m'he embolicat.

Us vinc a dir que malament podrem trobar el camí cap on anem si no sabem d'on venim. Un poble que no se sap la pròpia història és un malalt d'amnèsia.

I, confreres, aneu a saber què feu per Setmana Santa si oblideu que allà segles hi bagué una Setmana Santa única i que d'ençà de molts d'anys, aquests carrers de Girona han vist passos de Déu en els passos de les confraries.

I, ja que hi arribo, parlem-ne.

Ja us he dit que la Setmana Santa no és de les primeries del cristianisme, que les confraries tenen un origen tan bell com els argents de la catedral. I que la tristor d'aquests dies, hi afegeixo, poc té de tètrica, duu amagada i endevinada la nit de glòria pasqual.

I vet ací.

Els vostres passos segueixen els passos de Jesús, i Déu nos en reguard de no arribar al darrer, a la glòria del diumenge.

Però anem pels passos.

Com pla bé sabeu, la litúrgia, els litúrgs i els litúrgistes han escabirolat una bella Setmana Santa, gloriosa a les catedral, solemne a les parròquies de tro i tan quieta com un parenostre als escons de pagès i als bancs enfredolits de l'església de Góvol.

Però el poble no es fia massa de litúrgies, fa la seva a gratcient, i, vés com, vessa Setmana Santa als carrers, com fareu vosaltres confreres en aquesta Girona suara levítica i ara quieta i atabalada, suara dita immortal i albora amb totes les belles flaqueses del temps nous. Avui dia poc calla entre dijous i divendres, trompetejada pels qui fan vacances de primavera sense palmons ni mona.

No rondino.

Cada temps té la seva gràcia.

Ep. També la seva desgràcia.

I no m'ho embolico més.

Vaig a seguir els passos dels passos.

Vindran els manaies.

Jo, sabeu, fa molts d'anys que no he vist processons de Setmana Santa de la mena ratjosa de les vostres. He triat el tronxo i pels meus verals ni tenim manaies ni manats.

Però recordaré sempre els "armats" de Terrassa, amb el capità "manaia" marcant el pas picant a terra amb la llança. Pel que sé, són més o menys com els vostres. I potser fa estrany que comencem aquests dies amb els soldats que crucificaren Jesús.

Cert que ho van fer.

Cert que es varen rifar la seva túnica.

Però cal girar les coses per la banda de Déu, que és la bona.

Més cert que, mentre els jueus proboms hi feien befes i els deixebles s'amagaven, un lladre es guanyava el paradís i un Centurió, manaia romà, feia abans que ningú el primer acte de fe: "De cert aquest home era fill de Déu".

Aquests manaies són d'aquella mena, de la mena de sant Sebastià i de sant Jordi, soldats de Roma, que moriren màrtirs. I de la mena de tot l'imperi que al cap de tres segles estava agenollat davant del Jesucrist.

El dijous heu fet un capgirell.

Deixant-vos de litúrgies, el comenceu amb els rams de Rams.

Em sembla que no us va pas sortir a sabudes, però us va ben bellament sortir. Mentre la gent ja granada de Jerusalem havia deixat els rams del diumenge pels crits enrabiats del divendres al matí, l'ànima d'algú innocent encara brandava el ram del goig que esdevindria glòria.

Déu ens faci la gràcia d'acostar-nos als dies sants amb un rebrot, ni que sigui mig neulat, d'aquells dies d'infants que es van de-cloure en la primera primavera de la fe, el parenostre de la primera comunió.

Només des de la primera comunió o des d'algun primer gest de fe que s'hi assemblei, entrarem en el pas del Sant Sopar, on Déu no hi immola pas anyells, en té prou amb pa i vi.

Jesús no és pas un mestre litúrgista, hauria consagrat l'anyell com tocava. Era un fuster de paraules planes i taula parada amb ben poca cosa, el pa i el vi dels menestrals.

La nit del dijous al divendres.

És la nit per llegir, calmos i quiet, aquell sermó sortit de les entranyes de Jesús que se sabia a morir i que només podia contar-nos l'apòstol joveçà, que es deia Joan.

Però, sobretot, és la nit de Getsemaní.

Com a cap d'altre misteri de la vida de Nostre Senyor, Getsemaní és silenci, tan ombrívol com la lluna de pasqua deixant-se veure en un estrill entre el brancam de les oliveres, tan intocable com l'àngel del combort. Getsemaní és el moment més humà de Déu fet Home; a la mesura de les nostres ànimes tots l'hem viuut a moments ombrívols gairebé sense llum, sense sentir-nos ni mena d'ales d'àngel. Fins havent perdut l'osma d'aixecar-nos dient "au, alicem-nos i anem".

Ve el pas de la Verònica.

Acé els més entesos diuen que llegenda.

Per a mi no ho és mica. L'he coneguda ací, a Girona. Veureu.

Eren els darrers dies de la nostra guerra, jo anava amb la corrua de presoners vigilats pels moros. No havia menjat de dies. Entre Salt i Girona les dones ens veien passar planyívols. Una d'elles se'm va acostar: "Té, pobret, jo també tinc un fill dels teus anys que n'està passant com tu".

*Em donava un pa.
Ara ja deu ser morta, és als cels i no pas brandant
una palma. Duu a les mans el pa d'aquell dia.
Després arriben les creus.
A la primera dels vostres passos, el Crucificat és entre
sa Mare i sant Joan. En sabeu els mots:
- Dona, ací teniu el vostre fill.
- Ací tens la teva mare.
I el deixeble afegeix que d'ençà d'aleshores va tenir la
Mare de Déu a casa. L'hi tenim tots a casa, i de molt
lluny, de més lluny que els besavis. Però, amb els tràfecs
d'avui no aniria pas malament que ens n'adonéssim.
Les altres dues creus són el Crucificat i res més.
No cal pas res més, només cal recordar la llatinada.
"A ligno regnavit Deus".
El Regne de les benaurances comença en una creu per
a tot bitxo.
I malament rai si no ho entenem.
El davallament.
Jesús és en braços de sa Mare.
El rep l'única persona que encara tenia un bri d'esperan-
ça. Amb el Fill mort a la falda, santa Maria
havia de recordar les benaurances. Les vuit dites que
comencen per la pobresa d'esperit llisquen pels descon-
hortats, s'escalfen en els qui donen pau i regolfen en
els nets de cor. Aquell Fill seu, mort, les tenia totes
vuit a ple, però no havia arribat pas el Regne, ni el
conhort, ni la compassió, ni l'aigua per als assetegats.
I pitjor que tot, feina a veure Déu en un crucificat.
La Mare de Déu s'ho havia de dir.
El Regne no era arribat, havia d'arribar, havia de passar-
ne alguna que donés als benaurats el tast de la glòria.
No sabia com.
Però va veure enterrar el Fill amb esperança.
Només ella en tenia. Els altres ja no esperaven res.
El darrer pas és una aturada.*

*El Sepulcre era roca endins, tancat per una mola de
molt que corria per una regata. No s'assembla de res
al pas que dueu pels carrers, un sepulcre de vidre. Però
en els ulls de la Mare de Déu i fins en els nostres, que
no filen gaire fi, aquell sepulcre era transparència.
Fins i tot en el dissabte sant, un dia que queda balb,
callat i espès. Espès i callat com l'esperança.
Una virtut de més mal brotar que la fe.
Però sense ella no hi ha resurrecció.
No me'n puc deixar una.
Com ja us he dit, l'església de les primeries i fins la de
les basíliques de Constantí no feia Setmana Santa,
encabia la Mort i la Resurrecció en un sol misteri, en
un sol diumenge.
Més tard hem après a seguir el passos del Senyor dia a
dia. I bellament. Brandant rams per Rams, asseient-
nos a la taula del pa i el vi, sentint les ombres de l'oli-
verar, caminant amb la creu a coll, colgant l'esperança
en un sepulcre i caient en una diada marfosa de dis-
sabte. I després vindrà la nit pasqual.
Bella cova la Setmana Santa, però hem de recordar-ne
les primeries. Cadascú ha tingut passos de mort, i
sense saber-ho, cada moment de mort, misteriosament,
és una resurrecció. Tot i que no ho sembli.
Ben senzill, cada dia és Getsemaní i cada dia és pasqua
en una sola vida. Ni cal fer tragèdia ni cal cercar un cel de
les oques. La vida ve com ve i, sigui com sigui, Déu no ens
deixa mai després de sentir el Fill queixant-se d'abandó.
Us anuncio, gent, una bona nova.
Tot és pasqua i un dia ho sabrem ben sabut.
Mentrestant no us duc cap ram.
Només un ciri pasqual apagat.
Per ser encès a caramelles.
Amén.*

ROMANDRE AMB TU

*Romandre amb Tu, silent, sota la nau,
en l'aire clos que et guarda i acompanya;
sentir la serenor de la muntanya
a l'hora del capvespre que li plau*

*Saber que el teu misteri els sentits banya
dintre la quietud que tant m'atrau;
absorbir a poc a poc tota la pau
de l'Amor que m'arreles dins l'entranya.*

*I aquest Divendres Sant, de sacra nit,
romandre prop la teva Passió,
immersa en l'assossec de l'esperit.*

*I voldria seguir-te en processó,
absorta, pels carrers sense brogit,
mentre vibra el meu cor de tremolor!*

MARGARITA COLOM
Setmana Santa, 1998

QUARESMA - SETMANA SANTA

El poble de Déu que fa via, travessant l'immens arenal...". Aquesta bella cançó, amb una emocionant melodia, porta ressons d'aquell poble d'Israel, que, oprimit tant de temps per la servitud a què eren sotmesos pels faraons d'Egipte, anaven "vers tu, Terra promesa, enmig de combats avançant". Però aquest poble, tot i sabent-se protegit per Jabvé-Déu, i reconfortats per les meravelles del pas del mar Roig i tants altres prodigis que havien presenciats, no fou sempre fidel a la paraula del Senyor, "ben aviat s'han apartat del camí que Jo els havia prescrit i s'han fabricat un ídol de fosa" (Deut. 9,12).

Precisament aquest temps de Quaresma, que ja arriba al seu final, i més encara els dies sants en què ens preparem a reviuir els misteris de la Passió, Mort i Resurrecció de Crist, ens inviten a una interiorització sincera per a renovar el nostre compromís en la fe del Crist. Som nosaltres, tots, però cadascú en la seva pròpia consciència, que formem aquest "poble de Déu que fa via..." i no podem desertar, com féu el poble d'Israel, forjant-nos un ídol de fosa - sigui droga, sexe, afany de poder o de diner- i abandonant el que és "camí, veritat i vida" (Jo, 14,6).

Tot i així necessitem recordar-nos sovint que el Crist que ens justifica porta la creu per nosaltres, puix són els nostres pecats -i s'ha de dir- la causa per la qual es

va fer home i va acceptar ser el Redemptor: "per nosaltres els homes i per la nostra salvació va baixar del cel", com diem en el "Credo".

Si acceptem aquestes veritats tan repetides i tan certes per als que tenim fe, se'ns fa difícil de comprendre com s'hi resisteixen i en "passen" tantes persones que ha rebut una educació cristiana. La veritat revelada no canvia ni es perd: s'abandona... perquè fa nosa.

D'alguna manera tots ens hem d'examinar de quina part hi podem tenir que s'hagi amortit en la nostra societat aquella fe que es palpava en cada poble que sentia, estimava i agraià. Si fossin només records històrics, heroics, com tants en trobem al llarg dels segles... Però de com acceptem aquestes veritats, podrem continuar cantant a ple pulmó:

*"Ja lliures del vell esclavatge
per la força del Salvador,
amb Ell reprendrem el viatge
vers un món per sempre millor!"*

ALFONS RIERA I GUBAU, PVRE.

Assistent religiós de la Junta de Confraries

Απόστολος Μάρκος

200 1998

P. PARASAKON

Restaurant Albereda

FULGENCIO GARCÍA GONZÁLEZ

Albereda, 7 - Tel. 22 60 02
Girona 17004

Veniu a tastar els nostres
plats de Quaresma durant
la Setmana Santa
d'enguany

PNEUMÀTICS GIRONA

Passaig Canalejas, 5 - ☎ 20 05 24 - 17001 GIRONA
Ctra. St. Feliu de Guíxols, 10 - ☎ 20 33 71 - Fax 21 26 35
17004 GIRONA

vulcopneu plus

**ELECTRICITAT
AIGUA
GAS
CALEFACCIÓ**

Josep Pla
Tel. 17 19 74

Àngel Vidal
Tel. 42 83 74

Carretera Mas Prat s/n SANT GREGORI Girona

LA LLUM DE LA VERITAT

ascendent de la Setmana Santa gironina en el text i la posada en escena de "la Passió" que es va representar entre 1957 i 1962.

Al'any 1956, quan ja s'havia representat diversos anys "La Passió" al Teatre Municipal, el Patronat que tenia cura de l'organització va considerar que havia arribat l'hora de comptar amb una "Passió de Girona", pròpia, escrita per gent d'aquí. La labor va ser confiada a dos joves escriptors gironins -Narcís Jordí Aragó i Josep Maria Capella. Al cap d'uns mesos sortia d'impremta "La llum de la Veritat, Història de la Passió de Crist", que havia de convertir-se en el text bàsic de les representacions del drama sacre, fins al final de les diverses temporades que es va representar.

És ben segur que els autors, gironins de soca-rel, tenien al cap les imatges que els havien colpit i impressionat des que eren petits en la Setmana Santa. Així advertim en aquesta obra, junt a un llenguatge modern i planer, unes disposicions de les escenes segons la tècnica d'aquell moment, un escrupolós respecte a la figura de Jesús, i la incorporació d'uns personatges que en altres representacions similars d'arreu de Catalunya no passen de ser mers comparses o figurants: els soldats romans.

A "La llum de la veritat" hi trobem dos soldats romans de rang superior -decurions o centurions- que condueixen una bona part de la dramaturgia de l'obra, i que des de posicions personals molt diferents -la incredulitat, per una banda, i la sensibilitat cap al

nou missatge del Crist, per una altra-acaben convençuts de la vertadera naturalesa de Jesús.

És ben possible que Aragó i Capella es decidissin així a donar la paraula als legionaris que cada any veïen desfilar per Girona en els dies de Setmana Santa. Si en aquests dies els manaies són, en bona part, protagonistes remarcats, també ho havien de ser en portar a l'escena la successió de "Passos" de la Setmana Santa. Per la seva pròpia naturalesa els "manaies" es limiten a la seva presència i evolució pels carrers de la ciutat; incorporats a l'escenari cobraven vida, i els seus actes i paraules servien per emmarcar la perplexitat del món pagà davant del missatge del Crist.

Així crearen dos personatges: "MARCEL", un romà influent, altiu, seductor d'hebreus, incrèdul convençut i primitiu en les seves reaccions d'amor-odi; i "VALERI", un altre soldat, amb sentiments més humanitaris, que dubta de tot el que estan fent amb Jesús i que finalment desvetllarà el profund misteri d'aquella mort al Gòlgota.

En les primeres escenes, Valeri ja busca Jesús per demanar-li que curi un seu servidor:

VALERI - Senyor: el meu assistent està paralític i s'està morint. Si vós voleu, podeu curar-lo.

JESÚS - Vindré amb tu i el curaré.

VALERI - Oh, Senyor, no us molesteu, que jo no sóc pas digne que entreu a casa meva. Digueu, però, solament una paraula com jo faig amb els meus soldats.

Quan dic a un "vés", ell va. I a un altre "vine", i ve. I un altre "fes això", i ho fa. De la mateixa manera, si vós voleu, podeu ordenar la salut del meu assistent, i ell es posarà bo de seguida.

JESÚS - En bona veritat us dic que en tot Israel no he trobat una fe tan gran com la d'aquest Centurió.

Amb aquesta escena els autors ja situen un Valeri sensible als sofriments i convençut de la grandesa de Jesús. En un altre terreny ben diferent, trobem l'altre romà: MARCEL. Altiu i seductor, es dirigeix a Magdalena, una bella hebrea.

MARCEL - Salve a la reina d'Israel, la bella sobirana de Magdala! Pels meus llavis i pels meus braços, Roma et rendeix pleitesia!

MAGDALENA - Marcel! (corre cap a ell).

Però Magdalena ja està sensibilitzada per tot el que ha sentit a dir de Jesús i decidida a canviar la vida que ha portat fins llavors. Marcel se sent rebutjat, i tanca la mateixa escena amb aquesta declaració plena de rancúnia:

MARCEL - Sí, plora, au! Plora! A veure si et consolaran les paraules i els miracles del Profeta! Corre, vés i llença't als seus peus com fan els miserables que el segueixen! A veure si tindràs més sort que amb mi, perquè no hi estic fet, a la tristesa i als dubtes. Jo he buscat en tu l'amor i l'alegria. Les llàgrimes no em fan cap falta. Potser a Ell li agradaran prou. (Fa mutis).

Ja no trobarem els dos centurions fins que els jueus portin Jesús a Pilat per tal que el condemni a mort. Una vegada més, allà es pot veure la postura totalment diferent d'aquests protagonistes. Mentre MARCEL influeix poderosament perquè Pilat dicti la condemna, VALERI es manifesta preocupat per tot el que està passant, però no s'atreveix a mostrar-se contrari als designis del pretor. Finalment Pilat farà conduir Jesús a la Creu, i Marcel dirigirà l'escamot de soldats que crucificaran el Crist. Després trobarem Pilat trasbalsat i gairebé embogit per la seva responsabilitat, i allà hi haurà l'última escena, on es revela el misteri de la redempció:

PILAT - Sí, Jesús de Natzaret era innocent (excitat). Per això em volia rentar les mans. Però vosaltres voleu que jo sigui el culpable. Vosaltres no voleu que em renti les mans!

MARCEL - Valeri, jo no entenc res de tot això que ha passat avui. S'ha obert el cel i ha tremolat la

terra; s'ha apagat el sol; un centurió de Roma ha tingut por, l'home que va vendre Jesús s'ha penjat d'una branca; el que l'ha condemnat a mort està perdent la raó... i tu, que l'estimaves i que et podries alçar amb tota la guàrdia per a venjar-lo, em parles de misericòrdia. No ho entenc. La veritat és que aquest home...

PILAT - Això: la veritat! Digues: què és la veritat?

VALERI - La veritat, pretor, és que aquest home... era el Fill de Déu.

Aquí acabava el text. La representació afegiria encara la resurrecció del Crist en un exultant final del drama.

Les persones responsables de "La Passió" eren gairebé tots membres actius de les confraries de Setmana Santa. La religiositat d'aquells temps contradictoris va influir poderosament en posar en escena una obra tan difícil com "La Passió" amb una dignitat encomiable, i amb un vestuari i escenografia -de Joaquim Pla Dalmau- moderna i agosarada. Tot plegat era com si els "Passos" tan coneguts de la processó s'haguessin posat a parlar i a moure's. La inspiració no la varen haver d'anar a buscar massa lluny, perquè cada any la renovaven en els dies sants, en els actes del programa, farcits de pregàries, sermons i sobretot, la representació plàstica dels diferents moments de la passió de Jesús, caminant damunt les llambordes de la vella ciutat, sobre les espatlles dels penitents i la llum somorta dels ciris. Després van venir els "sis-cents", "la tele", i la vida va fer un altre gir significatiu. I la "Passió de Girona" no tornaria a aixecar mai més el seu teló.

ALARMES ANTIROBATORI

PROTEC·GIRONA

- SERVEI TÈCNIC 24 HORES
- MÀXIMA PROFESSIONALITAT
- EMPRESA FUNDADA L'ANY 1976
- 6.000 INSTAL·LACIONS ENS AVALEN

(EMPRESA HOMOLOGADA PER D.G.S. núm. 996)

**SEGURETAT
- FIABLE -**

Saragossa, 21 - Tels. (972) 21 42 21 / 21 31 09 - Fax (972) 21 18 32 - 17003 Girona

Establiments Coll
SUBMINISTRE PER A AUTOMOBILS

C/ Santa Maria, 28-30-32
Tel. 20 42 00 - 21 32 12 (3 línies)
Fax 20 12 28 - 17003 GIRONA

GU
GRUPO UNION
DE RECAMBISTAS EUROPEOS S.A.

SERVEI ESTACIÓ

Bricolatge - Decoració
Indústria - Llar

Sèquia, 20 (Cantonada Jaume I)
17001 GIRONA
Tel. 20 40 62 - Fax 20 55 22

P GRATUÏT

Cops secs, freds, durs, distants, llunyans, rítmics, rítmics.... Un mal de cap estrany, una cançó estranya. De sobte, la realitat. Un examen, unes hores, una possibilitat, molts apunts, moltes lliçons, molts nervis. Impossibile concentrar-se, impossible estudiar. Un professor, un bolígraf d'or, regal dels alumnes de l'any passat, un bolígraf d'or tenyint de línies vermelles les fileres negres que esperen el veredict. La història es repeteix sempre. I, al final, una promesa, una esperança: la propera vegada serà diferent. L'armari obert. Roba. Blau, blanc, groc, gris, potser sí, lila, vermell, negre, verd? Res et queda bé. No saps què posar-te. No saps quin color és millor. O pitjor. Rostres anònims. Tant hi fa la roba, tant hi fa el color. Tots els rostres són iguals, tots són iguals. Només hi ha una cosa que els fa diferents: els seus ulls. Si no fos per la història que t'expliquen els seus ulls, no els podries distingir. Què hi fa el que portin posat o de quin color sigui? Ja veus que no t'ajuda a conèixer ningú. I tu saps que ets un d'ells. Tu també ets un rostre anònim i els altres no et poden distingir. L'armari tancat. La finestra oberta. El parc. Vent. Han plantat arbres fa poc. Els arbres joves mouen les branques. Sembla que saludin. Els altres arbres no es mouen. Tot s'ho miren seriosos, jutgen. Tot aquest parc aviat serà un sol jutge, potser el darrer jutge. Per un

moment t'imagines que ets un arbre, els teus braços les branques, les teves mans les fulles. Tu també saludes. Tu també voldries moure les teves branques innocents, però tanques la finestra.

Es fa fosc. T'angoixes. Et sents perdut, et sents sol. El teu futur és incert. La nit és incerta. Silenci, quietud. Ni un senyal. No saps cap a on anar, cap a on va la teva vida, què faràs, què vols fer. Sempre hi ha una lluita, una recerca. I, al final, una llum, una promesa, un miracle, una fe. Aviat et vindran a buscar. Avui anàveu al cinema, i després no saps a on més. Ja t'has canviat de roba, però avui no bauries de sortir. Els diràs que no pots, que tens un examen i l'has de preparar. Et sap greu. Potser no saben que encara que no baguessis d'estudiar no sortiries aquesta nit. Estàs cansat, estàs cansat de tot, de tothom, de tu mateix.

Estàs impacient, com si esperessis quelcom que no arriba mai. Com si sabessis que estàs destinat a grans èxits i no sabessis d'on arribaran. I tu ja no pots esperar més, perquè res t'omple, res et tranquil·litza. Adéu, esperes que s'ho passin bé i tanques la porta.

És fosc. Has baixat al parc. Només cinc minuts, a veure si et passa aquest mal de cap tan estrany que tens avui. Les llums del carrer juguen amb l'aigua de la font i donen vida a éssers d'ombres i llum que dansen damunt les aigües. T'hi acostes. Contemples

l'encís de la font. T'hi acostes més. Voldries formar-ne part. Llences una moneda a l'aigua, i trenques l'encanteri. Jugues a creure que el teu desig es complirà, però tu no has cregut mai en res, així que el joc no té gaire gràcia. De sobte, una fantasia. Cauen fulles dels arbres i suren. Suren i es mouen. Són petjades, una darrera l'altra, avancen, avancen cap a tu.

És de dia. Avui et sents diferent. L'examen no et preocupa tant. Potser et va millor del que creus, i si no, la propera vegada serà diferent. T'ha passat el mal de cap. Segur que necessitaves descansar una mica. No recordes què has somiat. Has dormit bé, però els braços et fan mal. T'aixeques, vas cap a la finestra i l'obres. Entra la claror. L'hora. Ja cal que t'afanyis o faràs tard. Prepares els llibres, on són les claus, no les trobes, ab, damunt la tauleta de nit, hauràs d'esmorzar, no et dona temps, agafes un tros de pa, et cordes les sabates, estan plenes de sorra, on hauràs posat els peus, quin desastre, i la jaqueta, és molt tard, te la poses, alguna cosa et cau de la butxaca, ni te n'adones. És una ploma, però ni la veus. De fet, tot el terra de la teva habitació n'està ple, però no t'hi has fixat. Quan tornis de l'examen les veuràs i creuràs que el teu coixí té un forat. Les escombraràs, faràs el llit, desaràs els llibres, i voldràs seure còmodament per a dinar. Tindràs molta gana, i estaràs tan cansat que no t'aturaràs a pensar que t'has deixat la carpeta a classe, que us han posat un altre examen per la setmana que ve, que no has anat a comprar i no tens res decent per a dinar, que aquesta nit fan una pel·lícula que t'agrada molt i que el teu coixí no és de plomes.

PRESENTACIÓ DEL PREGONER

Lluís del Olmo

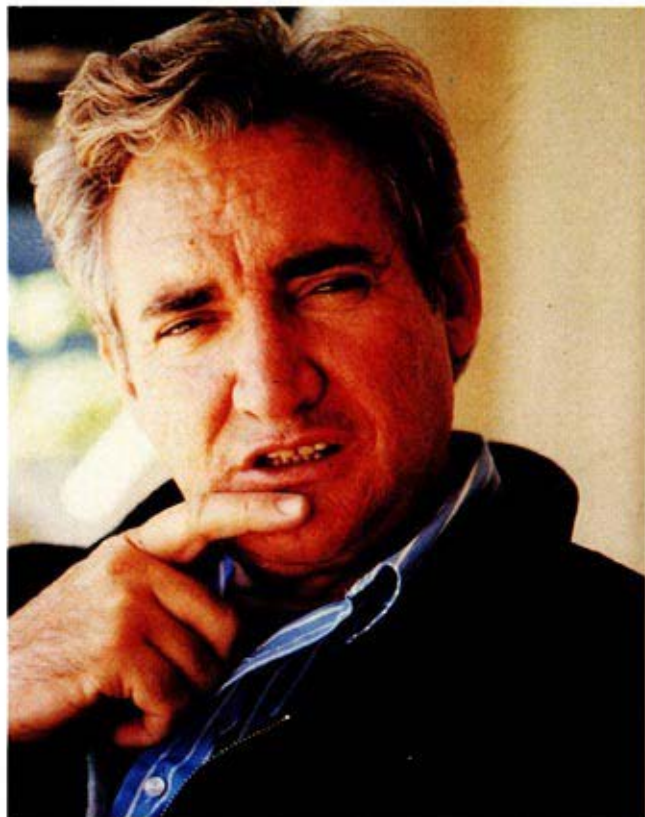
Va néixer a Ponferrada el 31 de gener de 1957.

Dirigeix i presenta el programa ràdiofònic PROTAGONISTES des de 1975. Líder en audiència durant més de 20 anys, actualment emet el seu programa a través de les 186 emissores d'Onda Cero i a Onda Rambla, cadena catalana d'emissores que presideix.

Entre altres guardons, ha rebut cinc premis Ondas de la Comunicació, Premi Príncep d'Astúries de Comunicació, Premi Nacional de Ràdio, Antena d'Or, ABC d'Or, Micròfon d'Or, Premi del Club de Directors, Premi de l'Associació Professional Espanyola d'Informadors de Ràdio, i Màster Internacional (concedit per l'associació europea de la comunicació i imatge). També ha estat distingit amb "Pluma de la Paz", "Los mejores del 93", "Premio Nacional de los Informadores Gráficos" de 1994 i, 1996, "La Cruz del Plan Nacional sobre Drogas", que concedeix el Ministeri de l'Interior per la dedicació a la lluita contra els estupefacients.

Durant diverses edicions ha figurat entre els espanyols més influents en l'enquesta anual que realitza TECOP i en els llocs primers dels periodistes més famosos, segons l'informe de la "Sociedad Española 93-94" de la Universitat Complutense de Madrid.

A través de PROTAGONISTES, ha estat pioner en molts dels espais més exitosos de la ràdio actual, com les tertúlies i l'humor o els programes de debat sobre l'estat de la nació. Com a director de PROTAGONISTES, Lluís del Olmo també ha estat pioner en l'aventura de treure la ràdio al

carrer, emetent des dels teatres més emblemàtics-valgui el Liceu de Barcelona com a exemple- fins a llocs tan insòlits com l'interior d'una mina, el Pozo Calderón de Villablino. No l'han deturat mai les barreres d'horari, cosa que li ha permès emetre PROTAGONISTES en directe des de la Xina o Estats Units.

Ha presidit la ja desapareguda Escola Superior de Ràdio, de la Fundació Onda Cero. Pertany a l'Associació d'Escriptors i Periodistes Independents, AEPI.

Amb la col·laboració de

Trofeus - Copes - Plaques - Pins - Medalles - Clauers
- Gravats - Restauracions - Objectes de Regal

ARTS I METALLS CARMANIU

MANAIES - ARMATS

C/ La Salle, 27-29
17002 Girona

Tel. (972) 21 85 03
Fax (972) 21 81 58

SANTA LUCIA

ASSEGUANCES

AGÈNCIA A GIRONA:

Santa Eugènia, 18, 1a. - Tel. 20 19 88

ASPECTES HISTÒRICS DE LES CONFRARIES DE LA SETMANA SANTA A GIRONA

El llenguatge català-medieval va proporcionar a les cròniques unes expressions admirablement apropiades per obrir una narració o bé uns fets històrics: "Temps era temps". Són tres paraules que situen. Gràcies a elles hom no es troba desplaçat, de principi, en un ambient deliciosament desenfocat de tota cosa llunyana i esvaïda en els confins de la història. Heus aquí que en començar a escriure la primera línia d'aquestes notes sobre la processó de la Setmana Santa Gironina, aquelles paraules acudeixen espontàniament al meu pensament, i del pensament a la ploma.

Existeixen notícies que en el segle XIII estava ja establerta la Confraria de Sant Jordi, i una de les obligacions primordials dels confreres era prestar guàrdia d'honor al Sant Sepulcre, durant el curs de la processó del Divendres Sant. El que no he pogut comprovar amb documents autèntics és la data en què es va iniciar l'esmentada processó.

Tanmateix, és cert, que a l'any 1568 fou erigida a Girona la Confraria de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist, confirmada pel Rei Felip II el 24 d'octubre de 1569, i el 20 de maig de 1699, agregada a la pia i venerable Arxiconfraria de la Degollació de Sant Joan Baptista, coneguda com la Misericòrdia, establerta a Roma. Un dels primers encàrrecs que es

van encomanar a l'esmentada Arxiconfraria fou l'organització de la Processó del Sant Enterrament, que venia celebrant-se la nit del Dijous Sant, amb la finalitat única i primordial de fer viure als ciutadans, d'una manera plàstica, els misteris del dia. Per aconseguir-ho, emmig de les fileres de Confreres, vestits amb túniques i caputxes rogenques, podien veure's, com avui, els passos o misteris, amb cadascun dels quals es representava una escena de la Passió del Senyor. Un encert de la Confraria organitzadora de la processó fou la incorporació dels gremis, i cadascun d'ells tenia al seu càrrec un pas acompanyat dels respectius agremiats vestint vesta negra. Els passos eren:

La oració a l'hort. Pertanyia, al principi, al dels adroguers, però després, i fins avui, al dels hortolans. La flagel·lació, primer dels albadiners, després dels mercers.

La coronació d'espines, gremi de sabaters.

Jesús davant Pilat, gremi dels sastres.

Jesús camí del Calvari, gremi dels ferrers.

Alçament de la creu, als confiters i seguidament al gremi de paletes i mestres d'obres.

El descendiment de la creu, gremi de fusters.

Imatge de la Verge de la Pietat, primer al gremi de robes i merceria, i seguidament es va encarregar a la Confraria de la Puríssima Sang. Aquest pas era

Ecce Homo

popularment conegut com el dels gitanos, perquè aquests sentien especial veneració per aquesta advocació mariana.

Finalment el Sant Sepulcre, que pertanyia a l'antiga Confraria de Sant Jordi, i passà després a la Confraria de la Puríssima Sang.

Hi havia també el magnífic Crist de la Confraria i la creu dels impropis.

L'any 1685, una Constitució apostòlica del Papa Climent VIII donava lloc a la fundació i erecció a Girona de l'Arxiconfraria de la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist. El mateix any, els administradors de la nova Arxiconfraria sol·liciten i obtenen del cardenal Lluçí Cbigi, del títol de Santa Maria In Populo, en el seu caràcter protector de la venerable arxiconfraria del Santíssim Crucifix de l'església de San Marcelo, de Roma, l'agregació de la Confraria de la Passió i la Mort, de Girona. Entre les principals obligacions dels confreres, destacava l'assistència a la processó del Sant Enterrament.

Des d'aleshores, hi ha dues processons: la del dijous, a càrrec de la Puríssima Sang, i la del divendres, encomanada a la passió i mort.

El papa Martí V, per la butlla "Sedis Apostolicae Providentia", del 17 d'abril de 1424, dona la regla per la qual hauran de regir-se unes associacions de persones que es reuneixen per a celebrar actes de culte en obsequi a la verge Maria i a la contemplació dels seus dolors, encomanant l'organització i direcció de la Confraria a l'orde dels Pares Servites. L'any 1607, el papa Pau V, per un breu pontifici, concedia al prior general dels Servites la facultat d'erigir i afegir al seu orde, les confraries de la Verge dels Dolors.

El dia 20 de juny de 1687, el bisbe de Girona Senyor Miquel Pontich rep unes lletres del P. Provincial de

l'orde dels P.P. Servites de Catalunya, sol·licitant llicència per erigir en aquesta ciutat la confraria de la Verge dels Dolors. El dia 22 del mateix mes, el senyor bisbe autoritza i aprova la fundació en qüestió. Aquesta nova confraria, pel seu caràcter i naturalesa, amb relació directa amb la passió, va concórrer des del primer moment a la processó del Divendres Sant, juntament amb la de la Passió i Mort, acompanyant el pas de la Verge dolorosa.

Obrien ambdues processons entre vint-i-cinc i quaranta manaies, vestits a l'estil romà, que constituïren un vell tipisme. Eren, generalment, assalariats, i després d'un entrenament amb las llances i al so de la música, apropiada als moviments de la seva marxa, així com el joc de l'estrella, acompanyaven la processó marcant el pas. La música continua essent l'actual.

Les tres confraries esmentades, foren les que originàriament i fins a l'any 1952, en què es tanca el cicle de la processó, van tenir al seu càrrec l'organització. L'any 1940 es reprèn. L'erecció canònica de noves confraries dona un nou impuls a aquest acte, que, tanmateix, segueix en tot l'esperit i finalitat del seu origen. La primera d'aquestes confraries és la de Jesús Crucificat, creada el 1941 en Pia Unió, amb seu a l'altar de la Gregoriana de la catedral. L'any 1947 ja és confraria, i entre les seves seccions hi ha el Maniple de Manaies, amb 111 membres. Té una organització modèlica, fins en els detalls més mínims. Els Manaies, formats i entrenats sota una forta disciplina, constitueixen un dels grans suports de la processó. Explicar-ne detalls seria fer-los un magre favor, perquè cal veure'ls per fer-se càrrec de tota la dimensió del seu mèrit.

El Papa Pío IX, pel breu "Curavit Nobis", de l'any 1861, faculta al Rvdm. P. General dels P.P. Passio-

nistes per erigir confraries de la Passió, i el papa Benedictè XV, la converteix la formació gironina en arxiconfraria. Devots de la Passió residents a Girona, d'acord amb l'assessorament dels P.P. Passionistes, demanen al bisbe, l'aprovació i establiment de la confraria, que els és atorgat el 2 de desembre de 1945.

Continuen les peticions, i són erigides les confraries: de Sant Isidre llaurador, pertanyent al gremi dels hortolans, el 4 de maig de 1946; la de Sant Honorat, del gremi dels flequers i del ram de l'alimentació, el 15 de juny de 1946; la del Sant Sepulcre -de tant història- el 15 de gener de 1947; la del Silenci -secció de les congregacions marianes-, el 16 d'octubre de 1947; la de la Santa Faç, el 20 de juny de 1950; la del Descendiment amb la secció de la Germanat de Sant Narcís de Barcelona, el març de 1955; i la de Jesús i els Nens, el setembre de 1960.

Amb objecte de coordinar, organitzar, tenir cura de la processó del Sant Enterrament i dels actes que s'hi fan al voltant, el bisbe Dr. Cartaña, va crear la Junta de Confraries, integrada per representants de cadascuna de les existents, assiatits per un conciliar. Constitueix l'òrgan responsable de tot el que fa referència a la processó i a les relacions entre les diverses confraries.

Avui, com en el seu inici, però amb la riquesa que el pas dels anys hi ha pogut aportar, la processó del Divendres Sant s'ha convertit en un dels actes de litúrgia popular més arrelats i estimats pels gironins, i també dels visitants d'altres localitats que es desplacen cada any per viure-la i gaudir-ne.

Per a un espectador atent, que contempli quiet i en silenci la processó amb els passos i confreres en ambient de devoció i recolliment, entre els jocs de

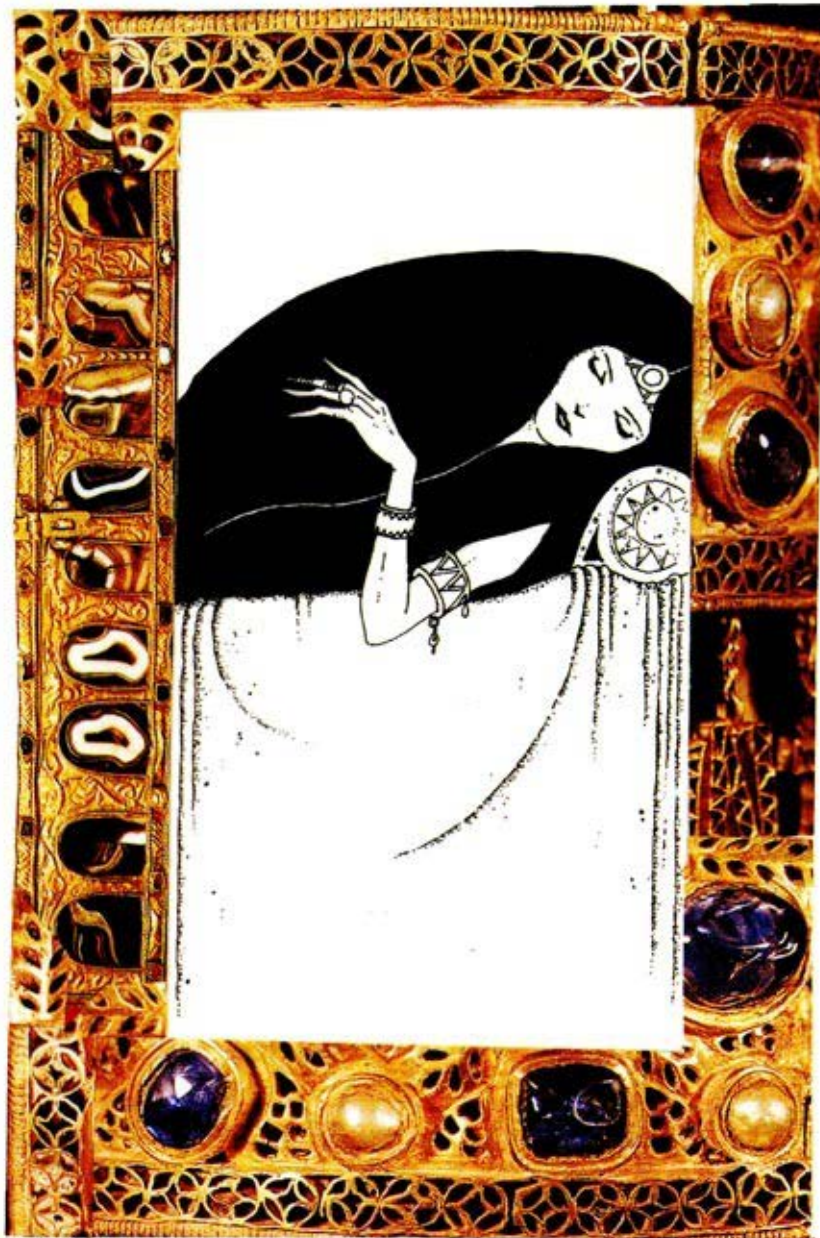
pàl·lides llums i d'ombres, cada pas serà reviuire les escenes de la Passió, pel mateix ordre cronològic en què van succeir. D'aquesta manera, al final la història s'haurà repetit, d'una manera intuïtiva i popular, però profundament humana i teològica alhora.

Que bé ho van entendre els nostres avantpassats! Feliços nosaltres si sabem respectar, amb el mateix esperit i devoció, les seves tradicions...

La processó torna a la Catedral. Sobre la seva majestuosa escalinata de 95 graons, domina la imatge de Jesús crucificat, amb els confreres ordenadament repartits entre els replans, mentre, a la plaça els qui han desitjat acompanyar-nos escolten les paraules del senyor bisbe. Finalment, es fa pública l'expressió i manifestació de la nostra fe, amb el cant del Crec en un Déu.

Moment sublim, de descripció impossible... A mi em sembla, en aquells moments, com si la ciutat sencera es posés a l'altar per contemplar la Jerusalem celestial, i davant d'ella, tots units amb els àngels i aquells confreres nostres innominats -als quals hem fet al·lusió i que ja gaudeixen de la visió beatífica- pel misteri de la Comunió dels Sants, ens fonguéssim en una sola veu, per a cantar a Déu el Sanctus i l'Al·leluia etern.

JOAN DE PUIG ROCA
Ponència presentada al
"Congreso Nacional de Cofradías"
al 1992 a Lleó

190 1913

P. TAMAHON *1913*

No va ser en la riquesa on Maria Magdalena va trobar la riquesa

HORARI DELS ACTES

ACTES ORGANITZATS O EN QUÈ PARTICIPA LA JUNTA DE CONFRARIES DE SETMANA SANTA DE GIRONA

DIUMENGE DIA 1 DE MARÇ

4.30 de la tarda

Via Crucis a "Les Creus".

DIUMENGE DIA 8 DE MARÇ

4.30 de la tarda

Via Crucis a "Les Creus".

DIUMENGE DIA 15 DE MARÇ

4.30 de la tarda

Via Crucis a "Les Creus".

DIUMENGE DIA 22 DE MARÇ

4.30 de la tarda

Via Crucis a "Les Creus".

DIUMENGE DIA 29 DE MARÇ

4,30 de la tarda

Via Crucis a la Catedral.

DILLUNS DIA 30 DE MARÇ

7 de la tarda - Rés de la Corona

7,15 de la tarda - Santa Missa

Quinari, a l'església dels Dolors

DIMARTS DIA 31 DE MARÇ

7 de la tarda - Rés de la Corona

7,15 de la tarda - Santa Missa

Quinari, a l'església dels Dolors

DIMECRES DIA 1 D'ABRIL

9 del matí

*Inici del joc "Didàctica de la Setmana Santa"
amb alumnes del col·legi VEDRUNA de Girona*

7 de la tarda - Rés de la Corona

7,15 de la tarda - Santa Missa

Quinari, a l'església dels Dolors

DIJOUS DIA 2 D'ABRIL

7 de la tarda - Rés de la Corona

7,15 de la tarda - Santa Missa

Quinari, a l'església dels Dolors

8 del vespre

Inauguració de l'exposició Expo-Santa '98 a l'església dels Dolors.

Obert fins al Dijous Sant, en horari de 18,30 a 21

Dissabte i diumenge d'11 a 14 i de 18,30 a 21

8,30 del vespre

*A l'auditori de la Mercè, pregó de Setmana Santa a
càrrec de Lluís del Olmo.*

DIVENDRES DE DOLORS

11 del matí - Rés de la Corona

11,15 del matí - Santa Missa

8 del vespre - Rés de la Corona

8,15 del vespre - Santa Missa

Quinari a l'església dels Dolors.

DISSABTE DIA 4 D'ABRIL

*Dins l'exposició Expo-Santa '98, a l'església dels Dolors, hi
haurà la guixeta especial de correus, que utilitzarà el
mata-segells confeccionat per a la Setmana Santa '97.*

DIUMENGE DE RAMS

11 del matí

*Benedicció de Palmes i Rams a la plaça dels Apòstols de la
Catedral. Processó d'entrada per la porta principal.*

Concelebració de l'Eucaristia. Lectura de la Passió del Senyor.

A la tarda

Inici de les convivències de Setmana Santa, de la confraria de Jesús i els Nens.

DILLUNS SANT

9 del matí

A la Catedral. Litúrgia de les Hores. Missa Conventual.

DIMARTS SANT

9 del matí

A la Catedral. Litúrgia de les Hores. Missa conventual.

6 de la tarda

A la Catedral. Missa Crismal. Benedicció dels Sants Olis. Memòria jubilar de les ordenacions sacerdotals dels anys 1948 i 1975.

10 del vespre

A l'auditori: La Mercè. Concert a càrrec de la Jove Orquestra de Figueres.

DIMECRES SANT

9 del matí

A la Catedral. Litúrgia de les Hores. Missa Conventual.

8 de la tarda

Sortida dels Manaies per fer l'entrega del penó. Finalització de les convivències de Setmana Santa de la confraria de Jesús i els Nens.

DIJOUS SANT

10 del matí

A la Catedral. Litúrgia de les Hores.

7 de la tarda

A la Catedral. Missa vespertina de la Cena del Senyor.

9 del vespre

Clausura de l'exposició Expo-Santa'98.

DIVENDRES SANT

11 del matí

A la Catedral. Litúrgia de les Hores.

5 de la tarda

A la Catedral. Celebració de la Passió del Senyor. Lectura de la Passió segons sant Joan. Pregària Universal. Adoració de la Creu. Comunió.

8 del vespre

Sortida dels Manaies per recollir el penó.

10 del vespre

Processó del Sant Enterrament. Benedicció final.

DISSABTE SANT

11 del matí

A la Catedral. Litúrgia de les Hores.

11 del vespre

A la Catedral. Vetlla Pasqual.

Benedicció del Foc i del Ciri.

Anunci de la Pasqua. Litúrgia de la Paraula.

Benedicció de l'Aigua Baptismal.

Renovació de les Promeses del Baptisme.

Missa Pasqual.

DIUMENGE DE PASQUA DE RESURRECCIÓ

11 del matí

A la Catedral. Missa Pasqual concelebrada.

Benedicció Papal.

ITINERARI

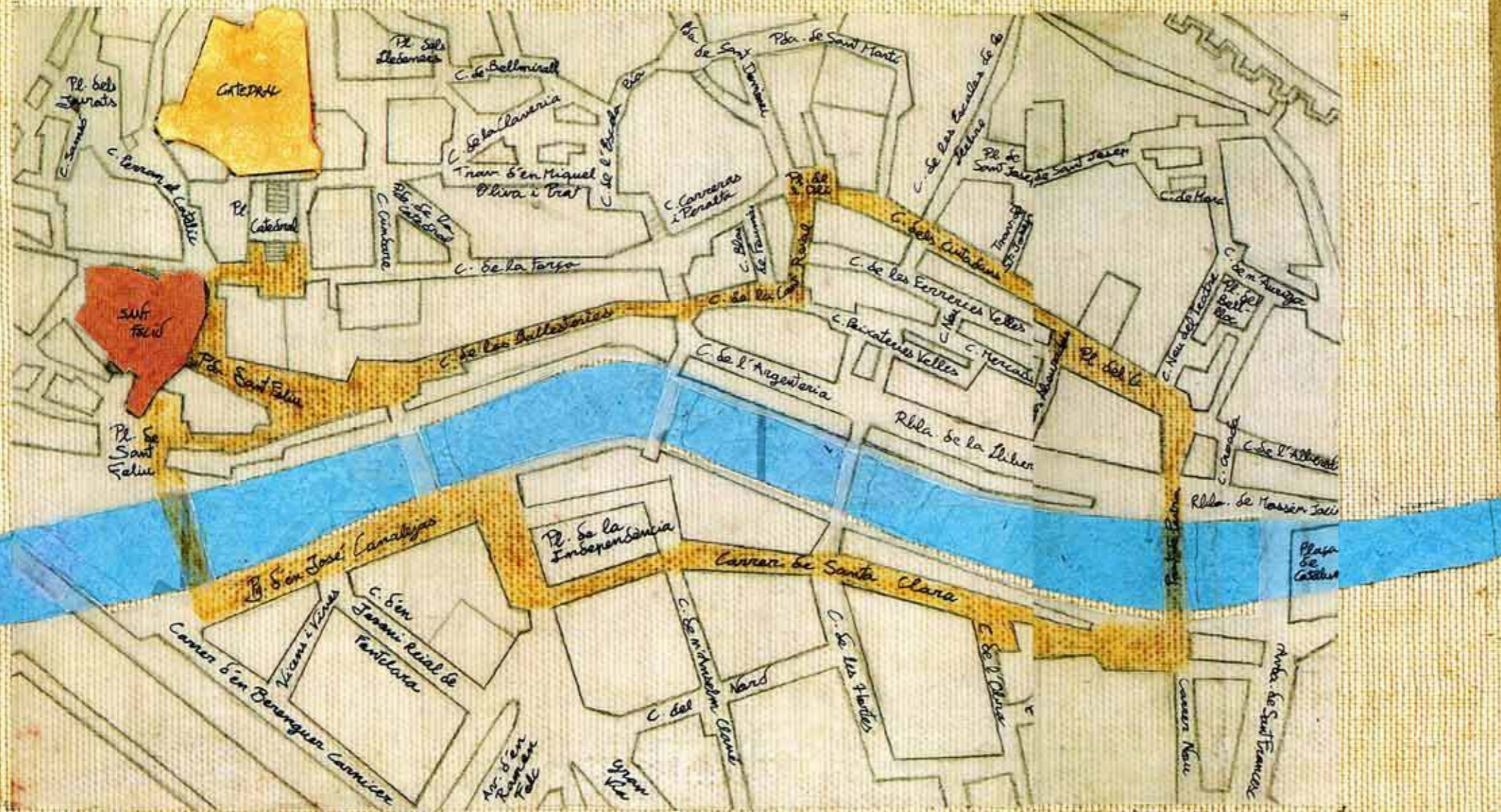
PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

10 d'abril de 1998

10 de la nit

Plaça de la Catedral
Portal de Sobreportes
Pujada Sant Feliu
Carrer de les Ballesteries
Cort Reial
Carrer dels Ciutadans
Plaça del Vi
Pont de Pedra
Carrer Santa Clara
Plaça de la Independència
Passeig d'en José Canalejas
Pont de Sant Feliu (pont nou)
Plaça Sant Feliu
Carrer dels Calderers
Pujada Sant Feliu
Portal de Sobreportes
Plaça de la Catedral

errament

ITINERARI

PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

10 d'abril de 1998
10 de la nit

- Plaça de la Catedral
- Portal de Sobreportes
- Pujada Sant Feliu
- Carrer de les Ballesteries
- Cort Reial
- Carrer dels Ciutadans
- Plaça del Vi
- Pont de Pedra
- Carrer Santa Clara
- Plaça de la Independència
- Passeig d'en José Canalejas
- Pont de Sant Feliu (pont nou)
- Plaça Sant Feliu
- Carrer dels Calderers
- Pujada Sant Feliu
- Portal de Sobreportes
- Plaça de la Catedral

Itinerari processió del Sant Enterrament

**Venda de vehicles nous i usats
Reparació integral de l'automòbil**

**NOU SERVEI:
Línia Pre-ITV informatitzada**

**Travessia Santa Eugènia, 18
Tel. 23 44 32 • 17190 SALT**

Pere Quera

Joiers des de 1887

Argenteria, 22 i 28 - Tel. 20 46 90 - Fax 20 13 49
17001 **GIRONA**

C/ Sant Antoni Maria Claret, 10 - Tel. 22 42 28
17002 **GIRONA**

11 de Setembre, 36 - Tel. 31 48 13 - 17230 **PALAMÓS**
Santa Anna, 51 - Tel. 75 79 18 - 17158 **L'ESTARTIT**
Av. de Rhode, 181 - Tel. 25 71 46 - 17480 **ROSES**

INSTRUCCIONS PER A L'ORDENACIÓ DE LA PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

I. SORTIDA DE LA PROCESSÓ

- 1.- *Totes les Confraries que assisteixin a la Processó, procuraran de ser a la Catedral a les 21,45 h, en el lloc que tinguin assignat.*
- 2.- *Les Confraries se situaran d'acord amb l'ordre fixat en els rètols. Els arregladors bauran de col·laborar perquè els confreres siguin al seu lloc.*
- 3.- *Per anar a la processó, els confreres portaran la vesta corresponent i la caputxa, guants blancs i calçat fosc. No podran participar a la Processó les persones que no portin la vesta corresponent a la seva Confraria. Els ciris no podran encendre's fins a la sortida de la Catedral, després de passar la porta principal.*
- 4.- *Les Confraries sortiran de la Catedral a mesura que se les vagi cridant pels altaveus. Els arregladors vigilaran que les dues files de la seva Confraria tinguin el mateix nombre de confreres i faran la distribució abans de ser cridades per iniciar la Processó*
- 5.- *Els Passos s'incorporaran a les Confraries respectives al peu de les escales de la Catedral. Se situaran al mig o bé al final de cada Confraria.*
- 6.- *Els nens petits podran anar sense caputxa. En aquest cas bauran de situar-se al mig de les dues files. Les persones grans que els acompanyin bauran d'anar amb caputxa. És aconsellable que es col·loquin just darrera del Penó de la Confraria corresponent.*
- 7.- *La resta de confreres que assisteixin a la Processó, bauran d'anar tapats amb la caputxa, excepte el President o persona que acompanyi el Consiliari de cada Confraria o de la Junta de Confraries, els portants de les Creus, pendonistes, orquestres i bandes de música, així com les persones autoritzades per la Junta de Confraries.*
- 8.- *Els portants dels Passos podran anar destapats en els trams del recorregut que aprovi la Junta de Confraries.*

II. DESENVOLUPAMENT DE LA PROCESSÓ.

- 9.- *El bon funcionament de la Processó estarà supeditat a les instruccions dels Arregladors Generals de la Junta de Confraries.*
- 10.- *Durant la Processó, els confreres caminaran, un darrera l'altre, deixant un metre de distància entre ells i deu metres entre Confraries. Els arregladors de cada Confraria seran els responsables de fer mantenir aquestes distàncies, procurant que quan una Confraria s'aturi, la següent no s'avanci més del compte.*
- 11.- *El ritme de la Processó, darrera del Manípul ve marcat pel Porrer.*

- 12.- Si un Pas s'avaría, de manera que dificulti el ritme de la Processó, haurà d'apartar-se de la comitiva i serà guardat pels corresponents portants, els quals el retiraran quan hagi passat tota la Processó.
- 13.- Els arregladors vetllaran perquè els confreres caminin en silenci i mantinguin una actitud respectuosa durant tota la Processó, formant bé les files i guardant les distàncies fixades.
- 14.- Qualsevol problema que sorgeixi durant el transcurs de la Processó, haurà de comunicar-se als Arregladors Generals de la Junta de Confraries, els quals adoptaran les decisions que creguin més convenients, tota vegada que porten la direcció total i absoluta de l'organització de la Processó, d'acord amb les instruccions que han rebut de la Junta de Confraries.
- 15.- El recorregut de la Processó serà el que aprovi cada any la Junta de Confraries.

III. ACTE FINAL

- 16.- Les Confraries, quan arribin a les Escales de la Catedral, s'aniran situant als balcons laterals, d'acord amb les indicacions dels Arregladors Generals, ajudats pels Manaies, els quals formaran un cordó que delimitarà els espais corresponents.
- 17.- Al darrer replà de les escales, davant de la façana de la Catedral, només hi pujaran els Penons i les Banderes de les Confraries, amb dos acompanyants, els sis portants que vagin amb el Sant Crist, la Guàrdia del Sant Sepulcre, la Presidència de la Processó, els Consiliaris i la persona o persones designades per la Junta de Confraries.
- 18.- Tots els confreres bauran d'apagar el seu ciri just abans de començar a pujar les escales de la Catedral i es trauran la caputxa quan entrin al balcó que se'ls assigni.
- 19.- Les Confraries entraran als seus balcons sense precipitar-se i sense tapar les zones d'entrada als espais que tinguin reservats.
- 20.- Els arregladors de cada Confraria vetllaran perquè es compleixin aquestes indicacions i perquè durant tot l'acte final els confreres estiguin drets, en silenci i amb una actitud respectuosa.
- 21.- L'acte final serà presidit pel Sant Crist, ja sigui de la Confraria de la Passió i Mort o de la Puríssima Sang. Serà pujat pels corresponents portants, mentre la Banda dels Manaies fa redoblar els tambors.
- 22.- L'acte acabarà amb les paraules del Sr. Bisbe, seguides del Cant del Credo i la Benedicció.
- 23.- Després del Cant del Credo baixarà el Sant Crist que presidia l'acte, acompanyat únicament pels portants, mentre s'escoltarà el redoblament de tambors de la Banda dels Manaies que acabarà quan el Sant Crist arribi a Sobre-Portes. Tot seguit baixaran els Manaies, els Penons i, a continuació, els confreres.

Parla ella. Text extret d' "El somni de la creu", poema anglosaxó inscrit a la Creu de Ruthwell (s.VII).

"REDEMPCIÓ", NARRACIÓ DE SETMANA SANTA

Toni Arco

- Àvia! Àvia! Què fas?
- Res, nens, estava acabant d'escriure una carta. Com és que em busqueu?
- És que ens avorrim molt, àvia. I havíem pensat que, si ja no feies res, ens podríes explicar un conte!
- Un conte? Però, si ja sou grans.
- Va! St! Si us plau... O si no una d'aquelles històries teves.
- Com? Però si teniu vacances! No sé com us podeu avorrir. Jo a la vostra edat...
- Va... explica'ns alguna cosa de quan eres jove, de quan la guerra!
- Mmmm... D'acord. Però serà una història que té a veure amb el motiu de les vostres vacances.
- La Setmana Santa? De religió? No, de religió no, que és un plom.
- Bé, no és ben bé de religió, però hi té molt a veure. Tot va començar amb una carta.
- Amb una carta?
- Sí, però això és un secret.
- Un secret!
- Sí, sí, però ara serà el nostre secret. Entesos?
- Que fort, l'àvia té un secret!
- No us esvereu o si no, no us l'explico. D'acord? Molt bé. Tot va començar fa... ja fa molt i molt de temps.
- »Aquella tarda, com qualsevol altra tarda, la Pilar s'estava a casa, sola, cosint. No ho feia per gust, sinó per poder aportar a casa uns diners. En aquell temps

i en la seva situació feien molta falta. I per això cosia roba, planxava camises, fregava o feia el que fes falta. Aquells anys de després de la guerra van ser especialment difícils. Sobretot per a la Pilar: una

dona sola i amb una criatura per pujar. El menjar i la feina escassejaven, però ella era una dona forta i sabia que l'única opció que tenia era continuar lluitant per tirar endavant.

»Tirar endavant: sí, però cap a on? Tota sola no era en absolut gens fàcil. Aquesta responsabilitat sovint la nequitejava. I quan el neguit es convertia en desfici el seu cap s'enterbolia i la memòria se li despertava per torturar-la. I amb dolor recordava aquelles tardes d'estiu quan encara festejava amb el seu marit.

Passejaven lentament, sense presses, com si el temps s'hagués rendit als seus peus. Es regalaven dolces paraules d'enamorats i parlaven de felicitat, de futur, de família. I es feien promeses que s'emparaven en la joventut del present i que pretenien anar més enllà de tot temps. Però el destí pot ser molt cruel. I allò que la lliure voluntat decideix unir per tota l'eternitat, pot ser malmès en un sol instant per una sort adversa i inesperada. I quan això passa, els ulls, abans usafosos per l'amor, s'apaivaguen.

L'esguard reflecteix així el cor que es refreda, com si una boira glaçada hagués penetrat dins l'ànima marcint totes les il·lusions. La Pilar se sentia completament vençuda i enganyada. I sabia que no podia viure d'esperances, ni de promeses.

»Sí, aquells varen ser uns anys molt durs. La turmentava la incertesa del futur, allò que el demà li depararia a ella i a la seva petita, la Roser. No podia viure amb la idea que sempre haurien d'estar soles.

»Aquell dia, però, va ser diferent dels altres. Cap a mitja tarda el senyor Gascons, el carter, li portava un bri d'esperança. No era un fet usual, perquè no acostumava a rebre correspondència. La carta anava dirigida a ella. Va veure el remitent de la carta i va reaccionar amb estupefacció. La va obrir i la va llegir amb molta atenció. Aquelles varen ser unes paraules que mai no oblidaria.

França, abril del 1942.

Amor Meu:

Per fi tinc la oportunitat de dirigir-te unes paraules, ni que sigui des de la distància i el desconsol. Us enyoro molt. No saps com és de difícil haver de viure lluny de vosaltres, en una casa que no és la nostra, en un país estrany. Malgrat tot, no em queixo. Al capdavant jo he tingut sort, he trobat feina i, el més important, ho puc explicar. Només una gran inquietud em rossega l'ànima: el no saber com us trobeu i el desconèixer si la vida us ha tractat bé en aquests anys d'obligada absència. Oh, amor, espero que tu i la petita estigueu bé i que pugueu rebre aquestes ratlles amb salut i amb esperança renovada. Us estimo tant! Ja han passat tres anys. Gairebé una eternitat. Fixa't, tant de temps des de l'últim petó. Els dies em semblen inacabables i no veig el moment de reunir-me amb vosaltres.

Hi ha tantes i tantes coses que voldria dir-te, en aquests moments... Però la més important és que t'estimo i que és el teu amor el que em fa tenir forces per continuar. La guerra m'ha apartat de tu, però sé que l'amor m'ajudarà a retrobar-te. Hi ha moltes nits que no puc dormir pensant en vosaltres. Quan això passa i sento que el cor s'ha de trencar en mil bocins, miro fixament al cel. Cerco dos estels molt brillants i imagino que són els teus ulls. I els parlo. Els dic, com et vaig dir la nit de la meua fugida a l'exili, que tornaré aviat. Després els llenço un petó i ho torno a desitjar amb força, sense paraules. Això és l'únic que em reconforta. I ara sé que el meu desig es farà realitat i que molt aviat estaré al teu costat, un altre cop. Sí, amor meu. En uns vint o trenta dies tindrè l'oportunitat de tornar. No puc donar-te més detalls,

però agafa't a aquesta esperança, perquè és tan certa com que t'estimo. Aquests són els prodigis de l'amor, que ni el destí més advers ni la circumstància més llòbrega pot fer minvar. I per això sempre triomfa. Per aquest motiu, estimada Pilar i dolça Roser del meu cor, aviat seré a casa i totes les penes s'eixugaran a la fi.

Teu, per sempre, Cíco.

»La Pilar no s'ho podia creure. I va plorar i plorar de felicitat durant tota la tarda. El seu home tornaria en uns dies. Allò era més que una bona notícia. Se sentia alleugerida, com si s'hagués tret un gran pes de sobre. »I de sobte, aquells dies, aquells mesos, aquells tres anys li varen semblar una fugaç i pretèrita alenada destinada a convertir-se en un record. I l'esperança, com el seu marit havia volgut, es va instal·lar de bell nou en el seu cor: foragitant la desesperació i l'amarga incertesa que infon la soledat. Totbom que la coneixia bé va poder adonar-se de l'allau dels petits i subtils canvis que des d'aleshores es van operar en el seu rostre. La il·lusió va fer renéixer en ella el somriure i va revifar els seus ulls brillosos pels viaranyes de l'alegria. Perquè, què no donaríem per recuperar un amor injustament arrabassat? Aquelles esperances varen ser un bon reconstituent, que malgrat que no va fer minvar les estretors, sí varen aconseguir fer-les menys enutjoses.

- Ostres, àvia! I aquest senyor que tornava de l'exili era l'avi?

- Sí, l'era.

- Aleshores, la Roser deu ser la nostra mare. I vau viure després felços? Perquè la mare ens ha dit que l'avi va morir poc després de la guerra.

- Bé, deixeu-me continuar, que la història no s'acaba aquí. Ja us he dit que a més té molt a veure amb les vostres vacances de Setmana Santa.

- Amb què? Però si la teva és una història d'amor. Res a veure amb les processons, la mort en la creu...

- Oblideu que l'amor porta la redempció. L'herència de Jesús no és la seva mort, sinó el seu amor. I aquesta important lligó també la va aprendre la nostra protagonista. Pareu molta atenció...

»La Pilar havia recuperat les ganes de viure. Aquella carta inesperada era un punt de llum enmig de la foscor. I va apressar-se per tenir-ho tot enllestit. Tot havia d'estar a punt per quan el seu marit, en Francesc Ribalta, tornés a la seva llar amb els seus. Aquella petita i vella casa del barri antic aviat tornaria a omplir-se de vida. Pel seu terra trepitjarien noves passes acompanyades de les correduesses de la petita i bellugadissa Roser. Pels racons més solitaris retrunyirien les veus i qui sap si aquest cop acompanyades de rialles, renys o la remor d'intims xiuxiueigs. La cuina tornaria a ser un regne d'aromes de brou i s'hi sentiria el bullir de l'aigua al cassó i el soroll d'olles. I al menjador tornaria a haver-hi aquell caliu, que només la llar de foc amb tota la família al voltant aconseguix donar.

»Per fi als matins podria llevar-se sense sentir el pes del món oprimint-li el pit. I les nits deixarien de ser tenebroses i el sord silenci no tornaria a ser una amenaça. Finalment els seus anhelos serien escoltats i les seves angoixes serien compartides. Perquè ara la seva filla i ella no estarien mai més soles.

»La Pilar va adonar-se de la grandesa de l'amor i del seu error en jutjar-lo tan vulnerable. Potser la dissort, sempre inoportuna, pot crear un desert allà on l'estimació ha fet brollar l'abundància. Però no és menys cert que ni la mar més embravida i plena de desesperant ràbia pot ofegar la més petita llengua de terra feta d'amor? Com es pot oblidar allò que s'ha estimat amb sinceritat? No, això no és possible. I el deixar-se aclaparar i seduir pels planys de la compassió és renunciar a allò que més preuem.

»Havia entès que la mateixa força que ens fereix l'ànima porta l'antídòt de la seva metzina. I es va prometre que no tornaria a desoir els seus sentiments més nobles, l'amor més pur que es guardava en el seu interior. Perquè si bé la mala fortuna s'entestava a separar-la del seu estimat; mai no podria robar-li allò que forma part d'ella mateixa i que era ben seu. Tan invisibles són els llaços que forma l'amor; tan intangible i durador és tot el que uneix.

»I aquest convenciment que havia arrelat per sempre en el seu cor li va servir; en els dies que vingueren, de gran consol. Perquè, en efecte, la mala fortuna s'havia obstinat a apartar-la del seu espòs. Un malaurat i mortal accident, precedit per un intent de detenció, va fer impossible que es tornessin a veure. Li varen ser negats per sempre una abraçada plena d'escalfor, l'esclat del plor per la joia a causa del retrobament, la serenitat del seu esguard, un altre petó i, fins i tot, un darrer "t'estimo". »Però aquesta condemna a patir la perpètua absència del seu estimat no va suposar el triomf de l'abaltiment, ni tampoc l'acceptació d'una derrota que suposés la renúncia a la felicitat. Malgrat tot els infortunis havia pogut conèixer l'amor; un amor que no l'abandonaria mai. I en ell mateix hi havia la clau de la seva salvació. Perquè la vivència d'un amor pur ens redimeix de tot sofriment. Només l'amor és capaç d'alliberar-nos de les feixugues cadenes que ens atrapen en l'ombrívol abisme de la desídia.

»I d'aquesta manera, va fer els possibles per tirar endavant. Va comprendre que la seva mateixa petita era una prova vivent de les seves conviccions. I va adonar-se que mai no estarien soles.

- Què, us ha agradat?

- Sí, àvia, quina història més maca. És la millor de totes. I què va passar després?

- Bé, les estretors i els temps difícils no es van acabar d'un dia per l'altre. Però això ja són figues d'un altre paner. Au, que em sembla que la vostra mare ha arribat.

- Mare, mare! Ara venim!

- Aneu, aneu, que jo he d'enllestir el que estava fent...

Girona, 10 d'abril del 1998.

Estimadíssim Císcó:

Sé que mai no podràs llegir aquestes ratlles, però no ignoro que el que amb elles intento dir-te t'arribarà allà on siguis. Perquè el llenguatge que fan servir els enamorats excedeix totes les fronteres i salva totes les distàncies. Tal és la victòria de l'amor sobre totes les altres coses.

T'enyoro amor meu, et trobo molt a faltar. Però no estic trista, perquè encara tinc les esperances que em vares donar. I ara, després de tants anys, sé més bé que mai que no està lluny el dia en què ens tornarem a retrobar. Tu m'abraçaràs amb força i em besaràs el front. Em diràs que a la fi has tornat i plorarem per l'emoció. Després tindrem tot el temps del món per nosaltres. Podrem passejar entre els núvols, o bé pels carrers antics de la ciutat que tant ens agradaven, sense fer més soroll que la rosada quan cau damunt l'herba. I així, silenciosos en el lleure de la nostra glòria, podrem contemplar el món que no vam poder viure. Aleshores mai més no estarem separats, encara que mai no hem estat sols. Sempre junts. Tu m'ho vares ensenyar i per això t'ho dec tot.

És curiós, vida meva, però cada dia que passa et sento més a prop. I sovint em vénen a la memòria aquelles tardes meravelloses, quan anàvem de bracet i tu em descobries l'amor. Te'n recordes quan em deies que als meus ulls hi brillava el mateix foc del estels? L'esguard brillant només reflectia la llum diàfana de l'amor. T'estimo, Císcó.

Sempre en el teu cor, Pilar.

· Fi ·

AL CRIST

(Divendres Sant)

*Per l'escala majestuosa de la Seu
va davallant el Crist clavat en creu.
Olor de flors i ciris l'acompanyen,
la lluna flameja a la celstia blava
on brillen, a milers, espurnes dels estels.*

*Ob, Creu! flor divina per nostre amor desclosa,
àncora salvadora, joïosos t'abracem;
senyera redemptora, ets temple i ets sagrari,
i ets, ob, Creu! la bandera més santa i gloriosa,
pal mestre de la nau on, pobres! naveguem.*

*Iris en les tempestes, guia'ns a la bonança
d'on brollen les moixaines contra la irada mar...
Tu ets la fontana, la deu de l'esperança,
el far en la tenebra, el caliu de la llar;
refugi inesgotable d'amor i caritat.*

*Ob, Crist! Tu ens alliberes amb un segell de glòria
que el pas del temps, feixuc, ha vist reverenciat...
per tot això cimeges els turons i muntanyes
dels cimals del Montseny arreu ets venerat
perquè amb una abraçada protectora
cenyeixes amb dos braços tota la humanitat!*

AGUSTINA REXACH I OLIVAR

Gistalleries Girona S.A.

VIDRIERS DES DE 1958

Ctra. Sant Feliu, 22 **17007 GIRONA**
Tel. 21 38 16
Fax (972) 22 02 21

C/ Lorenzana, 41 **17002 GIRONA**
Tel. 20 29 90

Auto CASH S.L.

Ocasió
Importació
Nous

Ctra. Sta. Coloma, 80
17005 GIRONA
Tel. 972 40 25 24
Fax 972 40 25 28

PERE RUSTEY I PERICOT
LÁPIDES I MARBRES

Mas Ramada, 9
Tel. 22 26 06
17004 GIRONA

Planergermanís

Santa Clara, 18 - Tel. 20 09 48
GIRONA

Reservat
Família
B

DESGUACES CVD MODELAUTO

Recanvis, rodes i accessoris
Ocasió de turismes i furgonetes nacionals i importació
Totes les marques
Compra-Venda de vehicles sinistrats

Ctra. Sant Feliu, km. 5 - Tel. 46 92 13
17242 **QUART** (Girona)

BOTIGA DE MODA

C/ Santa Clara, 50 - Tel. 20 74 37 - 17001 GIRONA

Taller Tel. 972 / 40 25 24
Fax. 972 / 40 25 28
Grues Tel. 972 / 40 25 26
Fax. 972 / 40 25 29

Ctra. Sta. Coloma, 80 17005 GIRONA

GALERIA D'ART
EL MOLÍ

MATERIAL D'ART • MARCS D'ENCÀRREC
PINTURES • CERÀMICA I EINES

Sta. Clara, 15-17 * Tel. 20 36 34
17001 GIRONA

EN MEMÒRIA

El dia 25 de juny de 1997, ens deixà el que durant variis anys fou president de la Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona, i que en el moment de la seva mort n'era president Honorari i president de la Confraria dels Dolors.

JOAN DE PUIG I ROCA

L'amic Joan no ens ha abandonat. La seva tasca perdurarà en el temps i el seu exemple serà fita a seguir per a nosaltres i per al jovent de les confraries, que en definitiva són els que han de continuar l'obra de fer perdurar la processó del Sant Enterrament, de la qual en Joan era un continuador entusiasta.

JOVE ORQUESTRA DE FIGUERES

La JOVE ORQUESTRA DE FIGUERES va ser promoguda l'any 1987 per Joventuts Musicals de Figueres, amb el patrocini de l'Ajuntament de Figueres, i la col·laboració de la Diputació de Girona i la Generalitat de Catalunya. L'any 1989 es desvinculà de Joventuts Musicals i prengué personalitat pròpia. Des de la seva fundació va desenvolupar una gran tasca de formació orquestral, així com de convivència i relació humana, aspectes que es consideren bàsics per a la formació integral dels joves. Actualment el total de joves que integren la J.O.F. és de 65, repartits en quatre seccions: les Orquestres "Indika", "Juncària" i "Ficaris"; i la secció de vent "Tramuntana". Cada temporada es dona una certa renovació atenent a les possibilitats de dedicació de cadascú, tot i que hi ha un nucli de components que ha anat garantint la progressió de l'orquestra.

Els joves que integren aquesta formació tenen entre 8 i 25 anys, i procedeixen d'arreu de les comarques gironines i barcelonines.

Ha actuat en diverses poblacions de Catalunya, destacant els concerts oferts a Manresa, Girona, Perpinyà, Vic, Santa Maria de Barberà, Andorra, l'Abadia de Montserrat i Figueres.

Ha encarregat i estrenat varies obres de compositors catalans contemporanis, com el conte musical "La cançó del mussol", amb text de M. Àngels Gardella i música de Miquel Sunyer, el ballet "Tramuntana", amb música de Narcís Bonet i coreografia de Figueres Dansa, i la suite futurista per a orquestra i cinta electrònica "Anthropos captiu", d'Albert Llanas.

Càndid Rodríguez és el director titular de l'Orquestra "Ficaris", Enric Roca de la Secció de vent "Tramuntana", Xavier Pagès de l'Orquestra "Juncària" i Albert Bosch i Jaume Francesch de l'Orquestra "Indika".

CONCERT AUDITORI "LA MERCÈ" (GIRONA) 7-IV-98

I PART

SECCIÓ DE VENT "TRAMUNTANA" DIR. ENRIC ROCA

"Divertimento en Mi bemoll Major, KV 166"..... Wolfgang A. MOZART
Allegro (1756-1791)
Menuetto
Andante grazioso
Adagio-Allegro

"Simfonia" Gaetano DONIZETTI
(1797-1848)

II PART

ORQUESTRA "FICARIS" DIR. CÀNDID RODRÍGUEZ

"Dos valsos, op 54" Antonin DVORAK
(1841-1904)

"Suite St. Paul" Gustav HOLST
Gig (1874-1934)
Ostinato
Intermezzo
Finale

"6 peces breus" Wilhelm KILLMAYER
Invenció (n. 1924)
Romança
Pizzicato
Balada
Marxa
Dansa

"Cantilena" Gioachino ROSSINI
(1792-1868)

AGUA MINERAL NATURAL

**Font
Selva**

Sant Hilari Sacalm (Girona)

KARLA

Pere Escardó Ferrer

NIF 40 309 737-Y

CERERIA

Ballesteries, 21 - Tel. 22 72 10

GIRONA

DROGUERIA

Ballesteries, 22 - Tel. 20 59 14

GIRONA

ARCON

Emili Grahit, 18-20 - Tel. (972) 21 52 44 - Fax (972) 22 21 83 - 17002 GIRONA

CELEBRACIONS DE SETMANA SANTA

Arxiprestat Girona-Salt i entorn

	CELEBRACIÓ DE LA PENITÈNCIA	RAMS	DIJOUS SANT		DIVENDRES SANT		DISSABTE
		Benedicció de Rams	Cena del Senyor	Vetlla Eucarist.	Via Crucis	Celebració Passió	Vetlla Pasqual
CATEDRAL(1)	-	11	19	-	-	17	23
CARME	dill.Sant (20h)	12	20	-	11	18	20
MERCADAL	Dts. Sant (20h)	11,30	20	22,30	11	17	20,30
PALAU-SACOSTA	-	11	21	-	10	19,30	21
STA. EUGÈNIA	1-4-98(20,30h)	12	20	21	10	17	23
ST. FELIU	-	12	20	-	11,30	17	20
ST. JOSEP	3-4-98 (20h)	12	20	-	11	19	22
ST. NARCÍS	Dcres.Sant (21.30h)	12	20	-	11	18	22.30
ST. PAU	Dts. Sant (20h)	11.30	20	-	-	12	23
ST. SALVADOR	7-4-98 (20h)	12	20	-	12	17	22
VILA-ROJA	29-3-98 (11h)	11	20	22	11	18	21
PALOL D'ONYAR	-	12.15	-	-	-	16	-
DOMENY	-	12	-	-	-	-	-
GMS SÀBAT	30-3-98 (20h)	11	20	-	-	-	22
FONTAJAU	-	10	-	-	11	19	-
VISTA ALEGRE	Dcres sant (20.15h)	12	20	-	11	18	22
COR DE MARIA	2-4-98 (17.30h)	13	20	-	11.30	17	20
SAGRAT COR	Dcres Sant (19h)	12.15	19	22.30	11.30	17.30	20.30
SALT ST. CUGAT	Dmts Sant (21h)	11.45	20	22.30	11	17	23
SALT ST. JAUME	Dill.Sant (19h)	12	20	23	20	16.30	21.30
ST. DANIEL	-	11	18	21,55	-	16.30	22.30
CAMPDORÀ	-	10.45	18	-	-	18	-
PONT MAJOR	8-4-98 (21h)	11.30	20.30	22.30	11	17	a Sarrià T.
SARRIÀ DALT	3-4-98 (20h)	12	20	-	11	16.30	a Sarrià T.
SARRIÀ TER	3-4-98 (20h)	10.45	21	22	10	18	22
ST. JULIÀ	-	12	19.30	-	10	19.30	a Sarrià T.

(1) Missa Crismal Dimarts Sant a les 18h.

*ASSOCIACIÓ
D'HOSTALERIA I TURISME
GIRONA I RADIAL*

Carrer Nou, 7 - 17001 Girona - Tel. 22 43 44 - 20 90 81 - Fax 20 45 49

XIV CONVIVÈNCIES SETMANA SANTA

Amb l'experiència dels darrers catorze anys, la Confraria de Jesús i els Nens i el Patronat de la Joventut de Sant Pere Claver organitzem novament les Convivències de Setmana Santa. Van destinades als nois i noies de totes les edats, a partir de sis anys (es fan diversos grups) que vulguin compartir uns dies de lleure i pregària. Farem diverses activitats, pregarem i ens prepararem per a la Setmana Santa. També servirà de preparació per als qui vulguin assistir a la Processó del Divendres Sant de Girona.

Dies: del diumenge de Rams (5-4-98) a la tarda fins el dimecres Sant (8-4-98).

Lloc: Fornells de la Selva.

Informació: Xavier (tel. 908 745 579) o bé els dissabtes de 10 a 14, al Patronat (C. Morató i Grau, 6 baixos, Girona)

VIA CRUCIS A "LES CREUS"

*DIUMENGES
primer de març
vuit de març
quinze de març
vint-i-dos de març*

L'inici serà a les 16,30 a la pl. dels Apòstols de la Catedral (pujada a peu).

Un quart d'hora abans, a les 16,15, sortirà del Pont de Pedra el carrilet que portarà gratuïtament tothom qui ho desitgi fins a l'inici del Via-Crucis a Torre Gironella.

A l'acabament també podrà baixar-se amb el carrilet, fins al Pont de Pedra.

DIA A DIA AMB VOSTÈ

A Hipercor i Tiendas Cortty, treballem dia a dia per continuar oferint-li tota la qualitat i el servei que espera de nosaltres.
Cada dia. Amb vostè.

Tiendas

LA BASÍLICA DEL SANT SEPULCRE DE PALERA

900 anys d'història

Palera, com a nucli de població, és un agregat del municipi de Beuda, i es troba a 265 metres d'altitud en plena vall del Capellada. Des de Besalú, per la carretera a Figueres, a l'esquerra just passat el pont hi ha el trencant que ens porta a Beuda. D'allà, a uns tres quilòmetres, un altre trencant a l'esquerra ens porta muntanya endins fins als voltants de Palera, a l'esquerra Santa Maria i a la dreta el Sant Sepulcre. És interessant recordar que la denominació de Palera prové de les erosions verticals provocades pel torrent local. La forma de papada de bou del salt del torrent n'és l'origen, tal com ens ho diu l'autor de les Geòrgiques en els seus versets "... Et crurum tenuis a mento palearia pendent".

Aquest salt, en èpoques de pluja, encara té la força espectacular de quan aquesta vall era zona lacustre, a l'Edat Mitjana.

La seva església parroquial, dedicada a Santa Maria, forma part del mas conegut com "La Masó", i és possible que església i mas siguin part d'una antiga fortalesa militar o petit castell, com s'endevina per la disposició dels murs exteriors.

Aquí podríem trobar l'origen del priorat, però allò que no sabem és quines foren les circumstàncies que feren que s'hi edificés la basílica, precisament en aquest lloc, al fons de la vall, damunt d'un pujol i rodejada d'immenses pinedes.

En el testament del comte-bisbe Miró de Besalú, l'any 977, ja es parla del temple i, per tant, hem de suposar que la seva edificació fou anterior.

No sabem si aquesta primitiva església fou la que hi ha actualment o si, entre l'any 977 i el de la consagració, se'n construí una de nova sobre l'antiga.

No hi ha arguments històrics que avalin la construcció d'un temple cristocèntric abans que Jerusalem caigués en mans dels turcs l'any 1076.

En qualsevol cas, fou entre el 1076 i l'any 1098, en què s'inicia la primera croada, quan aquests temples proliferen, i així sí que s'adiu amb la data de consagració de Palera.

L'ESGLÉSIA

Es tracta d'una església toscament llaurada, de 28 metres de llarg per 14 d'ample, de tres naus de les quals, des de l'exterior, són visibles els absis amb un finestral central cadascun d'ells. La nau central té volta de canó i les laterals de quart de cercle. La capçalera mira a llevant, i damunt té el campanar, que s'eleva a 14,20 metres.

El material de construcció són blocs de pedra encarats, i el paviment, nu de sepulcres, és de la mateixa pedra i similar construcció.

De sepultures, se n'han trobat per tot el perímetre exterior del temple, sense llosa i en algunes d'aquestes tombes hi ha dos cossos, cosa que fa pensar que s'utilitzaren en èpoques de guerra o de pesta.

Freixa

SABATERS DES DEL 1818

Santa Clara, 48 Tel. 21 48 48
Migdia, 30 Tel. 21 76 76

GIRONA

Mercadal, 7 Tel. 57 03 51
BANYOLES

C/. Perill, 4 - Tel. 21 55 27
Rambla Llibertat, 41 - Tel. 223770
GIRONA

TENIM LA MUSICA
QUE TU VOLS

TALLER D'ARTESANIA
RAMON BOIX
BRONZE I LLAUNER

Estacion, 17 - Tel. 20 67 67
17004 GIRONA

*bonsai
futon
moble oriental*

J
A
P
●

C/ RAMON TURRÓ, 17
TEL. 972 / 20 07 95
17001 GIRONA

Reservat
Família
A

ESTANC
TEIXIDOR

LOTO PRIMITIVA
BONO
1 X 2

Amb validació informàtica

El plaer de fumar moderadament

C/ Carme, 171 - Tel. 20 46 40
GIRONA

RIBUGENT
marroquineria

Sta. Clara, 40 - ☎ 20 55 85 - 17001 GIRONA

STOKKE
mobiliari ergonòmic

L'HEURA

Santa Clara, 44 Tel. 21 01 38
GIRONA

ESTABLIMENTS

BERDALA

SANTA CLARA, 39 - HORTES, 5
TEL. 20 14 89
GIRONA

TOT PER A LA VOSTRA LLAR

El tipus de construcció, la disposició i la forma dels elements es corresponen amb d'altres construccions d'art pre-romànic, benedictí, de Catalunya, basat en les concepcions arquitectòniques de l'Abadía de Cluny en el moment de la seva fundació l'any 910. No té arcs sostinguts per columnes adossades als pilars ni el més mínim detall d'escultura. Simplement, i pel que fa a la volta central, semicircular; una mica peraltada, descansa sobre una rudimentària imposta que corre al llarg dels murs.

Aquest model arquitectònic d'art pre-romànic té connotacions d'art asturià, mossàrab i carolingi.

Precisament en el moment d'altres construccions del pre-romànic i molt similars en la seva concepció, la Marca Hispànica d'aquest imperi carolingi comprenia Catalunya, i d'aquí se suposa que ve la influència d'aquest art.

Del priorat en queda poca cosa. Consistia en dues naus, adossada una d'elles a l'absis de migdia de la Basílica i perpendicular a la capella. L'altra, perpendicular a aquesta i paral·lela a l'església, es trobava separada del temple pel claustre.

És opinió d'alguns estudiosos que aquest claustre no es va acabar mai de construir. Així ho diu el Dr.

Marquès en els seus escrits, però no és l'únic que defensa aquesta opinió.

Abans de l'any 56, cadascun dels absis de la Basílica estava ocupat per un retaule.

La capella principal ostentava una pintura representant la Transfiguració del Senyor. A la dreta hi havia un retaule de Sant Domènec de Guzmán, i a l'esquerra s'hi venerava el "Cos Sant" (Crist jacent, de marbre) rodejat de sis figures de fusta policromada representant la Verge, les tres Maries, Sant Joan i Nicodem, possiblement del segle XIV.

Guardava tot el conjunt una certa similitud amb el

que es venera a la capella del Sant Sepulcre de la Catedral de Tarragona. Tot va desaparèixer amb la profanació del temple.

Diu en Lluís Robert, antic propietari i avui cuidador de Palera, exclamant-se:

"Es podia haver salvat. Es varen adonar que s'havien descuidat de saquejar aquesta església quan el furor inicial ja s'havia gairebé apagat. Varen fer un foc aquí mateix (al peu de l'altar). Tot es va cremar i el Crist de marbre es va des-trossar".

LA HISTÒRIA

La categoria de Basílica li fou donada en el moment de la seva consagració, el dia 5 de setembre de 1085.

L'acte fou oficiat pel bisbe de la diòcesi, Berenguer Gifred, assistit per l'arquebisbe metropolità Dalmaci, de Narbona; els bisbes Bertrand, de Barcelona; Pere, de Carcassone; Gotafred, de Magalona; Galteri, d'Albi, Raimond, d'Elna i "B", abat del monestir de Santa Maria de la Grassa, que actuava com a legat apostòlic. Signen també l'acta de consagració del temple Arnauld Gaufred, senyor de Palera, i la seva esposa Brunequilda, també dita Maria.

Tres dies més tard anaven a Banyoles a consagrar el temple-monestir de Sant Esteve.

Seria sobtant el fet que els prelats de la província eclesiàstica narbonesa anessin a consagrar un temple (en ple) quan podia fer-ho perfectament un sol bisbe, si no penséssim que la reunió tingué també altres objectius, com foren el d'examinar la situació del món cristià respecte al poder creixent de l'islam i el de consolidar la reorganització de l'Església (reforma gregoriana). Recordem que els anys 1068 i 1078 hi havia hagut concilis a Girona.

PINBOS

SUPREM

Oficines: C/. del Prat, 23 - Apartat 33
Telèfon (972) 84 01 00 (5 línies) - Telefax 972 84 23 57
17430 SANTA COLOMA DE FARNERS
(Girona)

La Palma

LLENCERIA
i
ROBA INTERIOR

Sta. Clara, 48 • Tel. 20 42 83
Pl. Marquès de Camps • Tel. 22 04 55
17001 GIRONA

El Sitjar

CULTIU I VENDA DE PLANTES

Camí del Sitjar, s/n • Tel. 24 41 45
17190 SALT (Girona)

PASTISSERIA

LA PASTISSERIA
de Santa Clara de Girona

c/ Santa Clara, 45 • Tel. i Fax 20 32 81 • 17001 Girona

Restaurant

TALY

Cafeteria Granja

Carrer Santa Clara, 49 - Telèfon 21 09 25 - 17001 GIRONA

Els privilegis concedits al temple foren nombrosos: la immunitat de fins a 50 passos, de forma que ningú no podia ésser detingut a menor distància, i les mateixes gràcies que es guanyaven amb la visita al Sant Sepulcre de Jerusalem, és a dir, indulgència plenària "toties quoties" i en qualsevol dia de l'any, havent rebut els Sants Sacraments de la Confessió i l'Eucaristia.

El mateix Arnald Gaufred, el 12-05-1107, cedeix la basílica a l'abat de Santa Maria de la Grassa, sota promesa de no vendre-la i d'enviar cada any al Sant Sepulcre de Jerusalem un cens de 12 diners (moneda de Besalú).

Recordem que, en aquelles dates, el camí a Jerusalem era obert de nou ja que, malgrat que en la primera expedició croada, predicada per Pere l'Ermità i al crit de "Déu ho vol", no es va poder conquerir la ciutat, ho va fer en una segona expedició Godofred de Bouillón, Duc de Lorena, i calien almoines per sostenir la presència dels Croats (monjos, cavallers i exèrcits) en aquelles terres.

La donació fou confirmada de forma implícita pel Papa Gelasi II, en citar-la com a possessió de La Grassa en una butlla de 30-11-1118.

Una vegada sota la tutela de La Grassa, s'hi establí un priorat de 12 monjos benedictins (com dotze foren també els apòstols, companys de Jesús).

No es té una llista completa dels priors, però se sap de la majoria d'ells.

+ Raimond (1171-1176)

+ Joan (1266-1286)

(Consta la seva existència per una escriptura de reconeixement del Mas Mayol, a l'any 1266, i de la borda de Mayol a l'any 1286).

+ Bernard Seguí (1545-1566).

(Signa un concordat entre Guillem, prior de Ridaura i Guillem de Piña, amb data 20 d'octubre de 1545).

+ Pere Berenguer (1566-1571).

(Estableix el 15-10-1571 a Berenguer Oliveras la borda de Busquets, a Beuda, amb el consentiment de l'abat de Santa Maria de la Grassa).

+ El 1579 fou elegit, però amb el dret a no residir-hi, Pere de Lluna, Cardenal d'Aragó, el qual fou promogut al pontificat pel conclave d'Avinyó el 28-09-1594 i conegut arreu pel nom de (antipapa) "Papa Luna". Fins i tot l'any següent continuava nomenat com a prior, atès que no s'havia designat successor.

(Segons una confessió de l'any 1594, el priorat donaria alberg a dos senyors a cavall i dos mossos a peu, des de Nadal a Septuagèsima).

+ Pere Plasa (1412)

(El dia 11 de febrer de 1412 estableix a Pere Torrallas el mas conegut amb aquest nom, mitjançant un cens anual).

+ Gispert d'Apillaris (1418-1420).

+ Albert Abat de Sant Llorenç del Munt (1420-1450)

(En data 2-11-1430, Guillem Zafont, de Parets, es reconeix home propi del priorat, que l'abat "obtenia amb cert títol", diu l'escriptura).

+ Bernard de Lladó (1442-1448).

(Signà l'establiment d'una peça de terra dita "Rocassas" el 15-10-1448, a Tomàs Figueras).

Anys després, els terratrèmols i la pesta feren tals estralls per aquestes terres, que el 30-05-1450, Joan Frenet, Abat de Sant Llorenç del Mont i Gaspar Joncar, Prior de Palera varen convenir que si moria un dels dos, priorat i monestir es fusionarien perquè estiguessin millor les comunitats de monjos.

(El 4-7-1452 estableix aquest prior, a Pere Oliveras la borda dita "Capdevall", situada a Torrelles, entre el riu Llierca i el mas Costa).

Amb aquests terratrèmols es va destruir l'ala més antiga del priorat.

Els priors seguiren amb:

Amb el suport de

Caixa de Girona

+ *El monjo infermer de La Grassa (1479)*

+ *Francesc Alemany (1501)*

+ *Sebastià Costa (1539-1549)*

(Va signar diverses escriptures d'establiment, reconeixements i rendes).

Aquí es trenca la subjecció a La Grassa, i fou prior:

+ *Miquel Ballaró, monjo de Banyoles (1549-1578)*

En endavant, amb l'aprovació del Vaticà foren priors monjos de diferents monestirs, com el de Banyoles, Besalú i Ripoll.

+ *Francesc Ballaró, monjo del monestir de Sant Esteve de Banyoles (1594-1608).*

+ *Hug de Cardona (1625-1634)*

(Subscriueix en data 13-01-1625, el reconeixement fet en favor del priorat, per Guillem Ferran, de Parets).

+ *Rafel Domènech (1635-1646)*

+ *Pere Fàbregas, monjo de Santa Maria d'Arles (1670-1676)*

+ *Vicenç Casas, monjo operari de Sant Pere de Besalú (1681-1698)*

+ *Felicià de Vilaplana, monjo de Santa Maria de Ripoll (1699-1725). Fou més tard abat de Ripoll.*

Regint el priorat Francesc Aguirre (1733-1739) va disposar la reforma de la capella major, dedicada des de llavors a La Transfiguració del Senyor.

Aquí trobem la primera referència de l'advocació a Sant Salvador i Sant Domènech, ja que apareix la signatura del prior en el "Llibre de comptes del gloriós Sant Domingo en la iglesia de Sant Salvador de Palera conservat en lo any 1736". En aquest llibre, hi figura la següent anotació: "Al mes de juliol de l'any 1735 en lo presbiteri y sota la mesa del altar major si ban trobat diferents reliquias las quals si son tornats".

El 01-07-1738, el Papa Climent XII concedí la indulgència plenària als confreres de Sant Domènech, essent ratificada i ampliada pel Papa Benedicte XIV

el 16-07-1753 a tots els fidels que amb la recepció dels Sant Sagraments visitaren el temple en qualsevol dia de l'any, pregant per la pau i concòrdia entre els prínceps cristians, l'extirpació de les heretgies i l'exaltació de la fe catòlica".

A Francesc Aguirre el succeeix:

+ *Antoni Despujol, monjo del monestir de Sant Cugat del Vallès (1741-1748).*

(Apareix la seva signatura en el llibre de comptes des de l'any 1741 al 1748).

+ *Domènec Sabater (1749-1772)*

Aquest va fer nombroses reparacions a l'església incloent el retaule de Sant Domènec, ja que, segons diu, la va trobar "molt marxita, pobre y que clama-va compassió i major decència" i en data 28 de setembre de 1772 va ésser anomenat paborde de Berga, entregant les rendes del priorat al seu successor.

+ *Magí Moxó, monjo de Santa Maria de Ripoll (1772-1788), que fou després paborde de palau, del monestir de Ripoll.*

+ *Ignasi d'Oriola, en data 16 d'agost de 1788, es feu càrrec del priorat. Era monjo de Sant Pere de Besalú (1788-1795).*

+ *Melció de Rocabruna i Taberner. Amb data 6-12-1816, essent abat de Sant Pere de Besalú, prengué possessió del priorat en virtut de Reial gràcia, pel termini de deu anys, amb la condició que les rendes haurien d'invertir-se en la reparació dels edificis del priorat. L'últim prior fou Josep Tort, monjo de Sant Pere de Besalú (1850-1855), que fou testimoni del tancament del priorat i la dispersió dels seus monjos, en aplicació de la llei de desamortització.*

Es va vendre junt amb un "paquet" en què quedava inclòs el convent de Besalú i diverses masies. El preu fou una unça (unes 80 ptes./or). Un preu, fins i tot llavors, realment irrisori. Hi posaren masovers.

En aquesta situació, i malgrat la desamortització, s'hi continuava celebrant l'aplec de Sant Domènec, precisament el diumenge després del Sant (4 d'agost), congregant-s'hi més de 200 persones que hi anaven majoritàriament a peu. Es continuà fent fins l'any 1955. Des del final de la guerra fins al 1949, la Basílica serví de cort d'ovelles, i els caçadors l'utilitzaven de sopluiç.

LA RECONCILIACIÓ

El Bisbe Cartaïà, preocupat per la restauració del patrimoni malmès per la guerra, va promoure la reconciliació del temple.

Efectivament, va demanar al director de la Confraria del Sant Sepulcre de Girona i canonge ardiaca de la Seu, el Dr. Josep Ma. Noguer i Juliol, que organitzés la cerimònia.

Va tenir lloc el 27-06-1954, oficiant el mateix Josep Cartaïà. Des de llavors, l'esmentada confraria ha estat estretament vinculada a la basílica, promovent la majoria de cerimònies i millores que s'esmenten a continuació.

Era costum de la confraria celebrar-hi el memorial de la diada de reconciliació, fent-se una missa precisament el dilluns de Pentecosta.

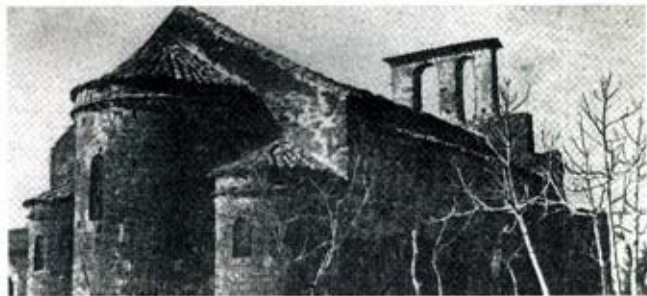
Actualment es continua fent, però en altres dates, cap a la tardor i en dia festiu.

Alguns anys s'hi ha fet la Missa del Gall.

El dia 19 de juny de 1955 es va fer la benedicció de l'ara de l'altar.

L'acta de la reunió de la Junta de Govern de la Confraria del Sant Sepulcre de Girona, en la qual s'acorden els actes a realitzar, diu així:

"Es tractà de les festes que amb motiu del primer aniversari de la reobertura al culte de l'església Basílica del Sant Sepulcre de Palera, tindran lloc el dia 19 de juny proper. Hi haurà processó des de l'església de Santa Maria a la

Basílica, portant la imatge de Nostra Senyora per presidir les funcions, missa de comunió amb plàtica, concentració dels devots assistents, propietaris i autoritats en el pla de Sant Domènec, on hi haurà la sagrada imatge del Crist Jacent, arribada i recepció dels Cavallers de l'Orde del Sant Sepulcre, de Barcelona, consagració de l'altar, solemne ofici, sermó pel Rd. Lluís G. Cantares, "besamanos", i a la tarda, Rosari, processó per reintegrar la imatge de la Verge al seu Temple i sardanes..."

Com es pot veure, un programa d'allò més atapeït. La imatge del Crist Jacent no és altra que l'antic "Pas del Sant Sepulcre", que la confraria hi va deixar per a pública veneració. En l'actualitat encara hi és. A l'aplec de l'any 1959 hi tornà a assistir el Sr. Bisbe, concelebrant amb el Dr. Noguer, i va predicar el Dr. Jaume Marquès, també canonge de la Catedral.

Col·laborà amb la confraria del Sant Sepulcre la confraria del Davallament de la Creu, també de Girona. El 22 de maig de l'any 1961 es posà la campana petita, aprofitant l'aplec. La benedicció fou pontifical i pel bisbe Cartaïà, essent els padrins l'Il·lm. Sr. Francisco Samaranch de Castro i Torelló, cavaller de l'Orde del Sant Sepulcre de Jeruwalem i la seva esposa Araceli de García-Pérez del Ingerto i Garriga.

A l'acte, organitzat com cada any per la Confraria del Sant Sepulcre de Girona, hi tornà a col·laborar la Confraria del Davallament de la Creu, i hi assistiren les autoritats civils i militars de la comarca, els cavallers de l'Orde del Sant Sepulcre, els membres de les

confraries de Girona, i els veïns del poble de Beuwa que hi volgueren assistir:

L'any 1962, en què es va reconstruir el temple, incloent el teulat, es va tirar a terra l'atri de l'entrada, anomenat "dels pelegrins" i que era utilitzat per aquests com a aixopluc i per fer-hi nit. No era de la mateixa època que l'església. Possiblement fou construït dos segles després. L'estructura era del romànic pur.

Aquesta reconstrucció fou molt criticada per l'escriptor Josep Pla, que en els seus escrits fa la següent referència: "D'altra banda el teulat del temple devia estar en mal estat, perquè les teules velles i nobles han estat substituïdes per rutilants teules roges, literalment escandaloses, com si es tractés de cobrir un teulat d'una torreta de la Costa Brava.

El teulat de Palera -un temple que té 900 anys-, sembla avui un filet de bou, cru, sangonós i esqueixat."

Les obres es varen fer perquè l'edifici estava molt malmès, amb fissures als absis i a la nau de l'evangeli. La coberta, que tenia tres teulats, un per cada nau estava en part caiguda.

En la reforma es va deixar d'un sol teulat.

Aquell mateix any 1962 la confraria del Sant Sepulcre va promoure la col·locació i benedicció de la campana gran.

La inscripció de la consagració és la següent: "Tengo por nombre Juana, Francisca, Josefa. Fui consagrada el lunes de Pentecostés once de junio de mil novecientos sesenta y dos, por el Excmo. y Rdmto. Sr. Dr. D. José Cartañá e Inglés, obispo de Gerona, siendo padrinos el Ilmo. Sr. D. Juan Gualberto de Balanzó y Solá, Caballero de la Inélita Orden Militar del Sto. Sepulcro de Jerusalén y María Montserrat Samaranch de Castro y Torelló de Pascual, con asistencia del Capítulo Noble de la misma Orden Militar, acompañado de la Junta y miembros de la Cofradía del Santo Sepulcro establecida en la Santa Iglesia Catedral Basílica de Gerona. Lauw Deo"

L'aplec de l'any 1963 tingué la novetat que es van beneir els finestrals de l'absis, apadrinats pel Sr. Francisco Samaranch de García Pérez de Ingerto. Hi assistí el delegat del bisbe, que no fou altre que el bisbe auxiliar de Barcelona, el Dr. Narcís Jubany.

A l'any 1964, a l'aplec hi assistí el ja Bisbe de Girona Narcís Jubany, que oficià la missa, cantada per la capella de música de Figueres. Hi assistiren, també, la Confraria del Davallament, de Girona i la Confraria del Sant Sepulcre, de Figueres.

Per decret 5157/64 del 24-09 (BOE 246 de 15-10-64) la Basílica i les construccions annexes són declarades "Monumento Histórico Artístico".

En el decret es diu que és un perfecte exponent d'arquitectura catalana.

L'altar actual es beneí el 30-05-1966 presidint el Bisbe de Girona Narcís Jubany, apadrinant l'Ilmo. Sr.

Francisco Samaranch de García Pérez de Ingerto i la seva mare. Fou organitzat novament per la Confraria del Sant Sepulcre de Girona.

L'any 1985, l'arxiprestat del Mont, per commemorar l'any Sant de la Redempció, va celebrar-hi un aplec. Aquest tingué continuïtat uns anys en un diumenge de quaresma.

S'hi començà a fer també, organitzat per l'Arxiprestat, un Via Crucis que avui encara es fa.

El dia 14 de setembre de 1986 es va commemorar el 9è centenari de la consagració de la Basílica amb una missa solemne concelebrada pels preveres de l'arxiprestat i presidida pel bisbe Jaume Camprodon.

Per cloure es pot dir que els únics actes en continuïtat (tret dels casaments i les excursions amb missa) que es fan a Palera són el Via Crucis organitzat per l'Arxiprestat del Mont i la celebració que anualment organitza la Confraria del Sant Sepulcre de Girona.

ORDRE DE LA PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

1. *Maniple de Manaies*
2. *Porrer*
3. *Confraria de Jesús i els Nens*
(*Pas de l'Entrada Triomfal de Jesús a Jerusalem*)
4. *Confraria de Sant Honorat*
(*Pas de la Institució de l'Eucaristia*)
5. *Confraria de Sant Isidre Llaurador i Sant Galderic*
(*Pas de l'Oració de Jesús a l'Hort de Getsemani*)
6. *Confraria de Jesús Crucificat*
(*Pas de l'Ecce Homo*)
(*Pas de la Caiguda de Jesús*)
7. *Confraria del Silenci*
(*Pas de la Trobada de Jesús amb la seva Mare*)
8. *Confraria de la Santa Faç*
(*Pas de la trobada de Jesús amb Verònica*)
9. *Confraria de la Passió*
(*Pas de l'Agonia de Jesucrist*)
10. *Banda musical*
11. *Arxiconfraria de la Puríssima Sang de NSJ*
(*Creu d'improperis*)
12. *Arxiconfraria de la passió i mort de Nostre Senyor*
Jesucrist
(*Imatge de Jesucrist*)
13. *Confraria del Davallament*
(*Pas del Davallament de Jesús de la Creu*)
14. *Confraria de la Mare de Déu dels Dolors*
(*Pas de la Dolorosa*)
15. *Confraria del Sant Sepulcre*
(*Pas dels Perfums*)
(*Guàrdia del Sant Sepulcre*)
(*Pas del Sant Sepulcre*)
16. *Junta de Confraries de la Setmana Santa de*
Girona
17. *Banda musical*

PINS DE LES VESTES DE LES CONFRARIES

Una nova edició de "pins" va completant la col·lecció.

Es realitzen enguany els que corresponen a les confraries de "Sant Isidre llaurador i Sant Galderic" i "Els Dolors", que, juntament amb els ja editats de "Jesús i els Nens", "Guàrdia del Sant Sepulcre" i "Sant Honorat", sumen ja 5 peces d'un total de 18.

Els podeu trobar a l'església de la Mare de Déu dels Dolors els dies que resta oberta l'exposició de la Setmana Santa o bé a la botigueta itinerant que el Divendres Sant restarà a la plaça de la Catedral. Tenen cadascun un preu de 400 pessetes, que es destinen a subvencionar els actes que s'organitzen. Enguany editem també el plafó de cartró amb l'escut de la Junta de Confraries i dades bàsiques de cada confraria, destinat a emmarcar la col·lecció. Té un preu de 200 pessetes.

